

Nguyệt Dạ

Contents

Nguyệt Dạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	41

Nguyệt Dạ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, huynh đệ niên thượng, 1×1, HE
Cập đôi: Tần Dạ x Tần Nguyệt
Buổi tối. Có một người đàn ông nằm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-da>

1. Chương 1

Buổi tối. Có một người đàn ông nằm trên một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Không xong rồi... Máu chảy không ngừng. Tần Dạ nghĩ, một nụ cười khổ nhếch nhố hiện ra trên khuôn mặt điển trai. Vết thương trên bụng không thể nào tự tiến hành trị liệu, thậm chí hơn nữa là, cảnh vật trước mắt ngày càng mờ nhạt, có lẽ anh sắp bất tỉnh.

Có phải cuộc sống của anh sẽ chấm dứt? Nếu đúng thế thì cũng không có gì để nuối tiếc...

Từ khi anh được sinh ra, dường như không có bất kỳ ai muốn anh có mặt trên đời này, cũng không có ai đối xử tốt với anh, đối với người nhà thì anh chỉ là một người thừa thừa mà thôi.

Bây giờ nhớ lại, bố ghét anh cũng không phải là không có nguyên do, bản thân anh nhiều lắm cũng chỉ là vật để bố anh củng cố thể lực, nên mới cưới mẹ.

Người ta bảo bố anh không có chút tình yêu nào với mẹ, nên mẹ sau khi sinh anh ra vì khó sinh mà qua đời. Ít lâu sau bố anh cưới một người phụ nữ khác, người ta nói là bạn thanh mai trúc mã của bố anh, từ nhỏ đã rất thân nhau.

Lúc người phụ nữ kia bước vào cửa nhà anh, hình như đã có mang khoảng chừng ba tháng, khi đó anh và bố chưa đoạn tuyệt quan hệ. Bảy tháng sau, bà ta sinh được một người con trai, đặt tên là Tần Nguyệt.

Em trai của anh, Tần Nguyệt.

Trong gia đình này ai cũng biết, con trai cả không được cưng chiều, ngoại trừ người giúp việc ra thì người nhà đều đối xử lạnh nhạt với anh, gần như là coi thường sự tồn tại của anh. Ngược lại, tất cả mọi người đều yêu thương Tần Nguyệt, đặc biệt là bố anh. Có trời mới biết Tần Nguyệt giống bố nhiều như thế nào, cho dù là vẻ bề ngoài, tính tình hay là trí tuệ thông minh và chín chắn, Tần Nguyệt đều giống bố y như đúc.

Có lẽ là anh ghen tỵ với Tần Nguyệt.

Anh đã từng làm sai điều gì sao? Thậm chí anh chưa kịp làm bất kỳ điều gì, chỉ là sinh ra, sau đó đã được định trước là thờ ơ với cuộc sống. Có lẽ bởi vì anh thật sự quá giống mẹ đẻ của anh.

Khi còn bé, bố luôn ôm ấp Tần Nguyệt, nói chuyện với con trai nhỏ bằng giọng điệu ấm áp và dịu dàng, mà người vợ xinh đẹp im lặng đứng ở một bên, mỉm cười nhìn hai bố con bên nhau hòa thuận vui vẻ, bức tranh đó, hòa hợp và đẹp đẽ lạ lùng.

Từ cánh cửa khép hờ nhìn thấy cảnh tượng ấy, lòng Tần Dạ đau thắt lại.

Cho dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, mặc kệ bức tranh hoàn hảo đó ấm áp cỡ nào, bên trong, vĩnh viễn cũng không có chỗ để anh nương mình. Từ khi anh được sinh ra từ trong bụng mẹ cho đến nay, số mệnh đã định trước là anh sẽ không chiếm được tình thân hay yêu thích.

Vết thương không ngừng chảy máu, Tần Dạ hoàn toàn không có ý định cầm máu, mà có muốn thì anh cũng không đủ sức lực. Nếu như chết rồi, sau khi sang thế giới bên kia, liệu có thể có một cuộc sống tốt đẹp hơn không? Tần Dạ mộng lung nghĩ. Chết đi cũng tốt, biết đâu sang cõi âm rồi, anh có thể được hưởng thụ tình yêu của người mẹ chết sớm của mình.

“Anh gì ơi, anh làm sao vậy?” Một cô gái nhẹ nhàng cẩn thận cúi người xuống, lúc này mới thấy trên người Tần Dạ thấm đẫm máu, đầu tiên là thét chói tai, sau đó cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi 911.

Một lát sau, xe cứu thương rú còi inh ỏi chạy đến hẻm nhỏ, nhân viên cứu thương nhanh chóng vận chuyển người đang mất ý thức lên xe, sau đó xe đi thẳng đến bệnh viện.

Tiếng chuông đồng hồ treo tường ngân vang, kim phút vừa lúc trùng với kim giờ, chàng trai ngồi trước bàn làm việc đang cầm bút viết ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn đồng hồ, rồi đem sổ bệnh đã điền hoàn chỉnh đặt

vào khe kẹt hồ sơ, duỗi thắt lưng, khuôn mặt đẹp trai lộ vẻ mệt nhọc.

Tần Nguyệt miễn cưỡng dựa người vào ghế, kéo ngăn kéo lấy ra một khung ảnh, trầm ngâm ngắm nhìn.

Người trong bức ảnh hoàn toàn không phát hiện là mình bị chụp trộm, mà đang thảnh thơi tựa trên lan can, giữa hai ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, vẻ mặt rất thờ ơ.

Lặng lẽ hồi tưởng chuyện quá khứ, Tần Nguyệt khẽ nở một nụ cười đượm chút u buồn.

Người trong ảnh là anh trai cậu.

Khoảng mười năm trước, anh trai cậu bỗng dưng mất tích, mặc dù cậu là người cuối cùng biết được tin tức này, nhưng Tần Nguyệt vẫn rất buồn. Buồn vì người nhà đối xử không công bằng với anh trai, buồn vì anh trai cậu không duyên cớ bị đối xử bất công.

Từ nhỏ, người nhà rất lạnh nhạt với anh trai, do anh trai và cậu khác mẹ, cho nên cậu vẫn có thái độ thù địch với anh.

Tựa như những người xa lạ, cậu luôn đối xử với anh trai như vậy, lạnh lùng và xa lánh, quan hệ của hai người chẳng qua chỉ là hai người lạ ở cùng một mái nhà mà thôi.

Nhưng cái nhìn của cậu với anh trai bắt đầu chuyển biến vào năm cậu mười sáu tuổi.

Hôm đó cậu để quên điện thoại di động ở trường học, đi đến cổng trường mới nhớ, vì vậy vội vàng trở về phòng học.

Lấy được điện thoại, cậu rời khỏi phòng học, đang muốn về nhà thì thấy anh trai đang ngồi xổm ở vườn hoa phía sau phòng học. Vốn muốn bỏ đi, nhưng không biết tại sao trong phút chốc cậu trở nên như bị thôi miên.

Anh trai ngồi xổm ở chỗ kia, cho một con chó hoang không biết chạy vào khuôn viên trường lúc nào ăn, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông nó. Dưới ánh mặt trời, mặc dù khuôn mặt ấy có chút cô đơn, nhưng vẫn tràn đầy dịu dàng. Cậu trước giờ đều không biết rằng anh trai cũng có biểu cảm như thế, từ trước đến nay anh trai đều hờ hững đối xử với cậu, thế nhưng tại giờ phút này, cậu đột nhiên ghen tỵ với một con chó hoang, thật quái lạ!

Sau đó, Tần Nguyệt mới bắt đầu nghiêm túc tìm hiểu về anh trai, nhưng càng tìm hiểu, Tần Nguyệt lại càng phát hiện bản thân cậu sai rất nhiều.

Anh trai đã làm sai cái gì sao?

Kì thật anh trai không làm sai gì hết, đánh nhau chút ít cũng chỉ để chịu đựng sự thờ ơ và xa lánh của mọi người, chỉ là như thế mà thôi.

Tiểu học, là một cậu bé trầm tính, yên lặng đọc sách viết chữ, cho dù có đạt được thành tích tốt, người trong nhà cũng sẽ không thèm liếc nhìn anh trai một chút.

Lên cấp hai, anh trai trở nên hư hỏng, đánh nhau, đua xe và uống rượu, không có gì là không làm, náo loạn đến mức lên cả đầu đề báo xã hội, nhưng người nhà không thèm quan tâm đến sự tồn tại của anh trai, lén lút nói chuyện về anh trai thì càng thêm phần khinh thường.

Anh trai chắc hẳn rất cô đơn. Lúc đó Tần Nguyệt nghĩ như vậy. Người nhà của mẹ anh hầu như không còn quan hệ với người nhà cậu, cho nên nói cách khác, anh chẳng khác một đứa trẻ mồ côi là mấy.

Có mấy lần, Tần Nguyệt lấy can đảm muốn cùng anh trai ở nên thân thiết hòa thuận, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của anh trai khiến lòng dũng cảm của cậu bị tiêu diệt toàn bộ. Anh không có bất luận biểu cảm gì ngoại trừ sự lạnh lùng đối với cậu, mà trước kia cậu cũng đối xử như thế với anh.

Ngày qua ngày, Tần Nguyệt cuối cùng cũng thề sẽ chân thành xin lỗi anh trai, nhưng ngay lúc đó anh trai liền mất tích.

Mất tích là một từ khiến gia đình xảy ra sóng gió, nhưng đối với gia đình họ Tần, mọi người đều thờ ơ hững hờ với tin mất tích của anh trai, giống như anh chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của họ. Trong cái gia đình này, sự coi thường và lạnh nhạt của họ với anh trai chưa từng thay đổi cho dù anh có mất tích hay không.

Tần Nguyệt không hề cảm thấy may mắn vì anh trai mất tích, ngược lại, sau khi anh mất tích mười ngày cậu đi đến một trụ sở trinh thám khá nổi tiếng ở Đài Loan, gửi rất nhiều tiền để công ty đó tìm kiếm anh.

Có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến mất tích, rất có thể do bọn buôn lậu người bắt cóc anh do bọn chúng thích vẻ đẹp trai anh tuấn của anh trai; cũng có khả năng anh trai bị kẻ thù bắt đi rồi phân thân, sau đó bị ném xuống eo biển Đài Loan; hoặc giả anh trai muốn bỏ đi, anh trai đã không thể chịu đựng nổi cái gia đình vô tình này rồi chăng?

Mặc dù mấy điều trên không phải là không có khả năng, nhưng có lẽ khả năng lớn nhất là anh trai tự mình muốn bỏ đi, tuy nhiên Tần Nguyệt không muốn nhìn thẳng vào sự thật. Thà rằng anh trai bị bọn buôn lậu người bắt cóc hoặc bị kẻ thù phân thân ném biển, còn hơn phải chịu đựng sự đau khổ do biết anh trai muốn từ bỏ quan hệ huyết thống với cậu, sau đó nở một nụ cười thật rạng rỡ, một mình bỏ đi. Nghĩ thế làm lòng cậu nặng nề đau xót, cảm giác khổ sở khiến cậu cảm giác dường như bản thân đang trần trụi đứng giữa trời đông tuyết phủ, lạnh lẽo buốt giá, có đường đi nhưng vĩnh viễn không có điểm dừng. Cho nên cậu không muốn nghĩ như vậy.

Đang trầm tư trong suy nghĩ, bỗng nhiên bị một đợt âm thanh trầm bổng cắt ngang. Tiếng điện thoại di động của Tần Nguyệt vang lên.

Cậu lấy điện thoại ra, sau khi thấy hiển thị trên màn hình, ấn nút trò chuyện.

“A lô.”

“Nguyệt, tớ nhớ cậu.” Một giọng nam trầm vang lên, tràn đầy nhung nhớ.

“... Mẹ nó, tớ nói nhiều lần rồi, đừng dùng cái giọng điệu này nói chuyện với tớ. Tớ không phải là mấy cái đứa bạn gọi đi gọi đến của cậu.” Âm điệu của Tần Nguyệt không được tốt.

“Ái chà chà, sao lại nói với tớ thế chứ? Tốt xấu gì tớ vừa xuống máy bay liền gọi cho cậu đó nha.” Giọng nói đùa cợt.

“Xuống máy bay? Cậu bây giờ đang ở đâu?” Tần Nguyệt nhướn mày.

“Sân bay quốc tế. Thế nào, tớ đúng là bạn chí cốt chứ? Đi công tác xong vội vàng quay về Đài Loan thăm cậu đó.” Giọng nói cậu ta rất vui vẻ.

“Cậu không có việc gì quay về Đài Loan làm gì?”

“Ông bạn, cậu quên thật hay giả vờ quên đấy? Giáng Sinh đến rồi, không phải từ trước đến nay cậu và tớ luôn tổ chức với nhau sao?” Cậu ta yên lặng vài giây. “Chà chà, không phải cậu có niềm vui mới rồi đó chứ? Tớ thật sự nhìn nhầm người rồi!” Cậu ta trách móc, mặc dù Tần Nguyệt hoàn toàn không quan tâm.

“À ờ, tớ quên mất.” Lễ Giáng Sinh, sắp tới rồi.

Từ lúc anh trai bỏ đi, quan hệ của cậu và người nhà cũng ướp đá, cậu không thể chịu đựng được thái độ coi thường anh trai của người nhà. Bởi vậy sau khi lên đại học, cậu chuyển ra ngoài, dần dần xa cách với người nhà cậu.

Trong thời gian học đại học, cậu kết bạn với cậu bạn đang cùng cậu nói chuyện điện thoại này, cậu ta bao giờ cũng cười đùa tí tởm như vậy, sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì, hai người trở nên hợp nhau một cách kỳ lạ, tình bạn thân thiết vẫn kéo dài đến hiện tại, hơn nữa liên tục không hề bị cắt đứt. Có thể là do mặc dù cách nhìn sự việc của đối phương không giống nhau, nhưng trong nội tâm, họ đều là loại người không có tình yêu thì sẽ chết.

Tình yêu có nông có sâu, có nhiều có ít.

Cậu chàng phía bên kia đầu dây cắt tình yêu của mình ra hàng nghìn phần, sau đó đem phân phát cho mỗi người một ít, những thứ đó cùng lắm chỉ là tình ý hoặc thương cảm; mà Tần Nguyệt thì ngược lại, cậu quý trọng tình yêu của mình, chưa bao giờ muốn làm tổn thương người khác, cũng không tùy tiện trao cho ai, trái lại toàn bộ đều giữ cho một người đàn ông vững vàng chiếm giữ trái tim cậu.

Tần Nguyệt... yêu anh trai cậu.

“Này này, cậu có nghe tớ nói chuyện không vậy?” Cậu chàng bắt đầu lên tiếng.

“... Ừm.” Tần Nguyệt thoát khỏi mạch suy nghĩ của mình, đáp lời.

“Ngày mai gặp nhau, nhớ đừng đi đâu hết, ở trong bệnh viện chờ tớ.” Cậu ta dặn dò.

“Cậu vui vẻ là tốt rồi. Thôi nha.” Tần Nguyệt ấn nút chấm dứt cuộc gọi, thẳng tay đặt di động lên bàn làm việc.

Đúng lúc này điện thoại chuyên dụng trên bàn làm việc vang lên. Tần Nguyệt vội vàng nhấc điện thoại, biết được có một bệnh nhân bị thương được đưa đến bệnh viện. Cậu nhanh chóng chạy đến phòng mổ, đơn giản tắm rửa khử trùng rồi mặc áo phẫu thuật màu xanh nhạt đi vào phòng phẫu thuật, dưới sự hỗ trợ của y tá tiến hành khâu hai vết thương tạo thành do bị đạn bắn của bệnh nhân.

Bệnh nhân mặc dù bị thương ở bụng nhưng may mắn là đạn không làm bị thương cơ quan nội tạng bên trong ổ bụng, chỉ chọc thủng cơ thịt, cho nên lúc vết thương khép miệng cơ bản sẽ không để lại nhiều hậu quả. Đạn cũng không mắc trong vết thương, nên Tần Nguyệt xử lý vết thương khá dễ dàng, không gặp phải khó khăn gì.

Cẩn thận khâu mũi cuối cùng, Tần Nguyệt cắt đứt chỉ, để y tá ở một bên lau sạch vết máu ở vùng lân cận vết thương, sau đó tỉ mỉ băng bó. Thực hiện xong phẫu thuật, Tần Nguyệt dặn dò y tá một số chuyện cần chú ý, sau đó đổi lại quần áo ban đầu, rửa sạch hai tay rồi thông thả trở về phòng làm việc của mình.

Lúc này mặc dù cơ thể rất mệt nhọc, nhưng tinh thần cậu rất tốt.

Từ trước đến nay cậu luôn duy trì tập tính cú đêm này, cho dù có trực ca đêm vành mắt cũng không bị thâm quầng, vì thế các nữ y tá đều rất ghen tị với cậu.

Trong phòng làm việc không có gì để làm, Tần Nguyệt không chịu nổi liền đứng dậy rời phòng, đi xem xét bệnh nhân mình phụ trách.

Đi tuần tra đến phòng bệnh nhân vừa được cậu khâu vết thương do đạn bắn. Người bệnh này ngủ trong phòng đơn, Tần Nguyệt nghĩ, tám phần mười là bởi vì bị súng bắn nên mới bị đưa đến phòng đơn. Nếu như có kẻ thù tìm đến, liên lụy đến bệnh nhân cùng phòng thì không tốt. Tần Nguyệt đi đến giường bệnh, liếc mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của người nọ, ngày ngắn cả người.

Những đường nét quen thuộc, lông mày dài rậm, sống mũi cao thẳng, hai mắt khép kín, làn môi mỏng hơi hồng... Người đàn ông này, chắc chắn là anh trai cậu, Tần Dạ!

Tần Nguyệt run rẩy một lúc lâu mới đưa tay lên nhéo mặt mình. A đau! Cảm giác nóng rát trên mặt khiến Tần Nguyệt mới tin đây không phải là mơ, mà là thật.

Cảnh tượng này xuất hiện trong những giấc mơ của cậu vài lần, trong mơ, lúc thấy anh trai hiển nhiên là cậu rất hạnh phúc, nhưng tỉnh dậy, sự cô độc càng trở nên rõ ràng trong trái tim bằng giá.

Bây giờ không phải nằm mơ... Anh trai thật sự xuất hiện trước mặt cậu...

Tần Nguyệt cảm thấy khóe mắt có chất lỏng nóng hổi rớt xuống. Cậu khóc. Vì cậu có thể lần nữa nhìn thấy anh trai mất tích gần mười năm của cậu, anh trai mà cậu rất yêu thương.

Nước mắt tạo thành từng dòng thi nhau chảy xuống, Tần Nguyệt chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm anh trai mình, không có ý định lau đi nước mắt.

Cậu tìm anh mười năm, nhưng khi cậu gần như đã tuyệt vọng thì anh đột nhiên xuất hiện.

Tần Nguyệt kéo ghế, ngồi cạnh giường bệnh. Cậu muốn tỉ mỉ ngắm thật kỹ anh.

Lúc này đây, cậu sẽ không để anh biến mất khỏi cuộc sống của cậu nữa. Không bao giờ.

Hết chương 1

2. Chương 2

Chậm rãi mở mắt ra, thấy đồ đạc bày biện xung quanh, Tần Dạ nhận ra dường như bản thân đang nằm trong bệnh viện, mùi thuốc sát trùng gay mũi tràn ngập khoang phổi.

“Anh tỉnh rồi!” Một giọng nói mừng rỡ của đàn ông vang lên.

Tần Dạ vô thức quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Một người đàn ông rất đẹp trai, nhưng mà hình như có cảm giác quen thuộc...

“Anh hai, anh không nhận ra em sao?” Chàng trai cười nồng nhiệt, Tần Dạ bây giờ mới để ý đến cậu đang khoác chiếc áo blouse trắng, rõ ràng là bác sĩ.

... Anh hai...?

Cách xưng hô này chỉ có một ý nghĩa...

“Cậu là... Tần Nguyệt” Anh nhớ ra rồi. Những đường nét quen thuộc trên khuôn mặt đó thuộc về người em trai cùng cha khác mẹ của anh.

“Anh, mười năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh đột nhiên mất tích?” Tần Nguyệt không kiềm nén được tâm tình kích động, hỏi anh thắc mắc đã lâu trong lòng.

Tần Dạ im lặng. Cảm thấy khó hiểu vì thái độ nồng nhiệt và thân thiện của em trai, hoàn toàn đối nghịch với sự lạnh lùng năm đó.

“Anh... Đừng im lặng như thế chứ...” Thấy anh trai lưỡng lự, Tần Nguyệt nhẹ giọng êm ái nói, “Mấy năm nay, em vẫn luôn tìm anh.”

“Tìm tôi?” Tần Dạ cảm thấy hoang mang nghi hoặc. Trong trí nhớ, anh và Tần Nguyệt không thân thiết, tại sao Tần Nguyệt lại muốn tìm anh?

“Em vẫn luôn muốn xin lỗi anh, anh hai. Trước đây là do em không hiểu chuyện, không hiểu sao vẫn coi anh như kẻ thù mà đối đãi, bây giờ nghĩ lại, anh căn bản không làm chuyện xấu gì với em hết.” Sự áy náy hiện lên trên khuôn mặt thanh tú của Tần Nguyệt. “Anh, thật sự xin lỗi.”

Tần Dạ vì lời xin lỗi bất ngờ của Tần Nguyệt mà sửng sốt một chút.

“Anh đồng ý... tha thứ cho em không?” Tần Nguyệt nhìn thật sâu vào mắt Tần Dạ.

“A, được.” Tần Dạ phục hồi lại tinh thần, thuận miệng trả lời.

“Cám ơn anh, thật sự cám ơn.” Tần Nguyệt cúi đầu, cho nên Tần Dạ không thấy được nét mặt như buồn được một tảng đá nặng trong lòng của cậu.

“Đây là nơi nào?” Tần Dạ hỏi.

“Bệnh viện thuộc đại học Y. A, đúng rồi, anh, sao anh lại trúng đạn?” Tần Nguyệt đột nhiên nhớ đến nguyên nhân nằm viện của Tần Dạ.

Tần Dạ lại im lặng.

“Không muốn nói cũng không sao, nhưng anh hai, anh nhất định phải dưỡng thương thật tốt.” Tần Nguyệt quan tâm nói, “Đừng lo lắng, có lẽ nằm một hai tháng là có thể xuất viện.”

Hai tháng? Sao anh có thể ngoan ngoãn nằm viện hai tháng?

“Tôi muốn xuất viện sớm hơn.” Sắc mặt Tần Dạ không thay đổi, anh mở miệng nói.

“A? Nhưng vết thương của anh do đạn tạo nên...” Tần Nguyệt chột chột lông mày suy nghĩ.

“Tôi xin cậu.” Tần Dạ nói, giọng điệu vẫn lạnh lẽo như trước, đầu lông mày hơi nhíu lại.

“Nếu... anh đồng ý tĩnh dưỡng trong một tháng, em liền cấp giấy xuất viện cho anh.” Tần Nguyệt thỏa hiệp nói.

“Không được, tôi đa là hai tuần.” Tần Dạ kiên quyết nói.

Tần Nguyệt cúi đầu đau khổ suy nghĩ, đột nhiên cậu lóe lên một ý tưởng.

“Nếu chỉ có thể nằm viện hai tuần, vậy khi xuất viện em phải theo anh, đến khi xác nhận vết thương của anh hoàn toàn hồi phục mới thôi.” Về mặt Tần Nguyệt nghiêm túc.

Nét mặt Tần Dạ lộ vẻ bất ngờ, sau đó chuyển sang suy tư.

Cậu ta ngụ ý muốn theo anh đến lúc vết thương lành?

Suy đi nghĩ lại, Tần Dạ phát hiện anh căn bản không thể từ chối. Trong vòng ba tuần anh phải trở lại Châu Âu, nếu không có sự giúp đỡ của Tần Nguyệt, anh không thể trở về lấy tài liệu và hành lý, sau đó lên máy bay quay về Châu Âu được.

“Tôi đồng ý với cậu.” Vết thương tốt đa hai tháng sẽ lành, cho Tần Nguyệt theo cũng không có vấn đề gì.

“Ừm.” Tần Nguyệt cười rạng rỡ, khiến Tần Dạ giật mình một chút.

Vui vẻ bước ra khỏi phòng bệnh, Tần Nguyệt không che dấu tâm trạng rất tốt của mình.

Hì hì, kể tiếp cậu vẫn có thể ở bên cạnh anh trai. Mặc dù không có khả năng có tiến triển thực chất gì với anh, nhưng có thể ở bên cạnh chăm lo cho anh đã là hạnh phúc lắm rồi.

Tần Nguyệt đi đến trước cửa phòng làm việc, vừa muốn đẩy vào thì cửa mở, một người bồ nhào về phía cậu.

“Nguyệt Nguyệt...”

Tần Nguyệt theo phản xạ kéo người đó xuống.

“Bạch Mi, cậu làm cái gì vậy?” Tần Nguyệt nhú mày.

“Chắc chắc, cậu không nhớ hôm qua chúng ta vừa nói chuyện điện thoại à?” Chàng trai nhuộm tóc màu bạch kim tâm trạng dường như rất tốt đứng trước người Tần Nguyệt nói, một tay tiện thể bắc lên vai Tần Nguyệt, tay kia kéo nắm cửa.

“Ý của tớ là, nơi này dùng khóa khóa lại, cậu sẽ không như lần trước phá hủy toàn bộ sổ ghi chép của tớ chứ?”

“Đương nhiên không. Cùng một chiêu trò tớ tuyệt đối sẽ không dùng hai lần, đó chính là nguyên tắc của tớ – nhà ảo thuật tài ba đấy.” Bạch Mi kiêu hãnh nói.

“Cậu rốt cuộc đóng cửa phòng tớ làm gì?”

“Bí mật.”

“Không nói thì bây giờ cậu rút cho tớ.”

“A, cái này thôi mà... Tớ cắm vào nó một thanh nam châm, sẽ tạo nên tiếng nhạc.”

“Nhạc gì?” Tần Nguyệt gãi lông mày.

“Hi hi, cậu thử thì biết... a! Sao lại đánh tớ!”

“Thử đi.”

Về mặt Bạch Mi tràn đầy oan ức, cậu cắn môi dưới, tỏ vẻ tội nghiệp, mở cửa phòng, lắp nam châm vào thiết bị cắm ứng trên cánh cửa.

Thoáng chốc, khoảng không gian yên tĩnh trong bệnh viện vang lên tiếng nhạc phim hoạt hình Mazinger.

“Chúng tôi là đảng của công lý, chống lại thế lực hung ác, có trí tuệ và can đảm, càng đánh càng kiên cường, vũ khí khoa học mang trên mình, vóc người cao hơn mười trượng, không sợ đao không sợ súng, dũng cảm mà bất khuất.”

Sắc mặt Tần Nguyệt trở nên xám xịt, trừng mắt nhìn Bạch Mi đang ngâm nga theo giai điệu bài hát, người phía sau lập tức dùng đôi mắt ướt át xin tha thứ nhìn Tần Nguyệt nhưng cậu hoàn toàn không cảm kích.

Mấy phút sau, trên trán Bạch Mi trũng vài cuốn sổ ghi chép, vẻ mặt cậu buồn rũ rượi sửa lại thiết bị cảm ứng trở về hiện trạng ban đầu.

“Nguyệt Nguyệt, Lễ Giáng Sinh năm nay cậu muốn đi đâu không?” Bạch Mi đóng chặt cửa, cười hì hì bước đến ngồi lên bàn công tác của Tần Nguyệt.

“Giáng Sinh?” Tần Nguyệt tính toán trong lòng, lễ Giáng Sinh vừa vặn là ngày anh trai rời đi, “Xin lỗi, năm nay tớ có lẽ ở cùng người khác rồi...”

“Với ai?” Vẻ mặt Bạch Mi nghi hoặc. Cậu biết, từ trước đến nay Tần Nguyệt chỉ để ý đến anh trai đã mất tích nhiều năm của cậu.

“Anh trai của tớ.” Tần Nguyệt nở nụ cười, có chút ngượng ngùng.

“A, anh trai cậu trở về rồi sao.” Bạch Mi ngạc nhiên cười. “Quả nhiên... Không uống công cậu đợi nhiều năm như vậy...”

“Ừm.” Tần Nguyệt vẫn cười.

“A a a!” Bạch Mi bỗng nhiên kêu rên thảm thiết. “Tớ trở về vì muốn nghỉ lễ cùng cậu, đã trì hoãn không biết bao nhiêu cuộc hẹn! Bây giờ chẳng lẽ phải một mình trải qua lễ Giáng Sinh sao?!”

“Không cần lo, với sắc đẹp của cậu, không lo thiếu người đâu.” Tần Nguyệt cười an ủi cậu ta.

“Ô ô... Ước Hàn, Khải Văn, Kiệt Sinh... Anh xin lỗi các em...” Bạch Mi giả khóc.

“Cậu đang gọi ai vậy?”

“Đó là mấy cậu bé dễ thương tớ mới gặp trong quán bar! Vẫn chưa bóc tem được, ôi trời ơi...”

Tần Nguyệt không nói gì. Lễ nào cậu ta ban đầu dự định một chơi ba trong lễ Giáng Sinh sao?

“Vậy chỉ còn cách ở lại Đài Loan trải qua lễ Noel thôi.” Bạch Mi nhún vai.

“Tìm bạn giường trước đây sao?”

“Không. Chưa từng nghe sao: Ngựa khôn không ăn cỏ cũ.” Bạch Mi đứng lên, đi đến cửa. “Lần này tớ muốn thay đổi khẩu vị. Bye bye~” Cậu ta liền mạch bước ra ngoài.

Tần Nguyệt nhìn hình bóng của người bạn thân, cảm giác rất phức tạp. Cậu từ trước đến nay chỉ yêu một người, nhưng Bạch Mi dường như không yêu bất kỳ một người nào. Ngay từ đầu, Bạch Mi không dùng thái độ nghiêm túc để đối xử với tình cảm của cậu ta, đó chính là khuyết điểm duy nhất của cậu ta – không bao giờ nghiêm túc với bất kỳ thứ gì.

Hai tuần trôi đi rất nhanh, cảm giác như một cái chớp mắt.

Tần Nguyệt thường xuyên ngồi bên cạnh giường bệnh của anh, nói không ngừng nghỉ, nếu không nói thì cũng kiểm tra cơ thể của anh, Tần Dạ cảm thấy có chút không chịu nổi, cậu ta chẳng lẽ không cần làm việc sao?

Nào ngờ, ngày hôm sau Tần Dạ tỉnh dậy, Tần Nguyệt đi tìm viện trưởng, cậu sử dụng một ít thủ đoạn nhỏ, xin nghỉ phép một năm.

Tần Nguyệt chỉ cảm thấy hạnh phúc ngập tràn, cho nên có thể ở cùng anh trai, bù đắp tình cảm nguội lạnh của hai anh em trước đây, thật sự rất tốt. Hơn nữa khiến cho cậu càng vui vẻ chính là, mặc dù anh trai có khi sẽ bực mình với cậu nhưng cho đến bây giờ chưa từng bảo cậu im miệng, từ trước đến nay vẫn luôn lắng nghe, thỉnh thoảng lại trả lời một vài câu. Như thế đã khiến cậu rất hài lòng, cho dù anh trai vẫn thể hiện thái độ lạnh băng với cậu.

“Anh, phải đổi băng vải rồi.” Tần Nguyệt nói, trái tim cậu bắt đầu không khống chế được mà đập loạn xạ.

Tần Dạ yên lặng cởi áo bệnh nhân mặc ở trên người ra, để lộ cơ thể quần băng gạc trắng.

Tần Nguyệt cẩn thận cởi băng vải cũ, đặt ở một bên, giúp anh trai đổi băng băng rồi chậm rãi cầm băng vải mới bó trở lại. Làn da anh trai mặc dù trắng nhưng vân da rõ ràng, cơ thể cũng không quá lớn, mà ngược lại những đường cong đẹp đẽ tạo thành múi cơ nổi trội. Tần Nguyệt nhìn nửa thân trên để trần của anh trai, cảm thấy vành tai nóng lên.

Cậu ta lại ngẩn ra rồi sao? Tần Dạ quay đầu nhìn Tần Nguyệt.

“A, em quần xong rồi.” Thấy ánh mắt ngờ vực của Tần Dạ, cậu ấp úng nói.

“Tôi muốn nghỉ ngơi.” Đôi mắt lạnh lùng trên khuôn mặt điển trai của Tần Dạ không bỏ lỡ một chút xấu hổ chợt lóe lên rồi biến mất trên nét mặt Tần Nguyệt.

“A... Em làm phiền anh rồi. Anh nghỉ ngơi đi.” Tần Nguyệt nói, lúc rời phòng bệnh, không khỏi cười khổ. Anh trai không tin tưởng cậu. Mặc dù cậu và anh là anh em cùng cha khác mẹ không có chút thân thiết nào, nhưng đến bây giờ anh trai dường như không tháo bỏ sự phòng bị với cậu, vĩnh viễn đều là thái độ xa

cách và kháng cự đó, làm cho cậu cảm thấy có chút khổ sở.

Tuy nhiên, ngoài khổ sở ra thì còn có thể làm gì được nữa? Anh trai vốn không cần đáp lại tất cả. Dù sao ngay từ đầu, cậu chính là người đẩy anh rời khỏi thế giới của cậu.

Tần Nguyệt cười tự giễu, chậm chậm bước về phòng làm việc.

“Vào đi.” Giọng nói của Tần Dạ vẫn lạnh lùng như thế, ngay cả vùng giữa đôi lông mày cũng không di động dù chỉ một chút.

“Khi nào thì anh biết tôi ở đây?” Cửa bị đẩy ra, người đàn ông nhuộm tóc bạch kim vẽ mặt vô nghĩa bước vào.

“Cậu ta đi ngay lúc cậu đến.” Lãnh đạm đánh giá người đàn ông, Tần Dạ hoàn toàn không có ấn tượng gì về cậu ta.

“Thật lợi hại.” Cậu ta cảm thán.”Lần đầu tiên gặp mặt, tôi là Bạch Mi. Bạn của Tần Nguyệt.” Cậu lùi ra một cái ghế, ngồi bên cạnh giường bệnh.

Tần Dạ trầm tĩnh nhìn cậu ta, trong lòng âm thầm đề phòng.

“Kì thật tôi biết anh đã gót chín năm rồi, nhưng đây là lần gặp gỡ đầu tiên.” Bạch Mi ngừng một chút, “Anh lớn lên không tệ, có hứng thú chơi đùa với tôi không?”

Bạch Mi vung tay lên, không biết từ đâu biến ra một bông hoa hồng e ấp nở, thuận lợi phóng đến trên giường.

“Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tần Dạ nhìn thẳng vào hai mắt Bạch Mi, phát hiện cậu ta có một đôi đồng tử màu hổ phách rất đẹp.

“Chỉ muốn nói cho anh biết, đừng đối xử tệ với Tần Nguyệt.” Bạch Mi thờ ơ trả lời, trong tay lại biến ra vài nhành hoa hồng màu sắc khác nhau, “Cậu ấy đối với anh là chân thật.”

Tần Dạ nhú mày, anh không hiểu. Cái gì của Tần Nguyệt là chân thật?

Bạch Mi lặng lẽ rút một chiếc khăn lụa màu đỏ tía từ trong túi ra, bao lấy những bông hoa hồng cậu vừa mới biến ra, đến khi khăn lụa bị túm lại thì những nhành hoa hồng ban đầu đã trở thành một bó hoa được bọc bởi giấy bó hoa quấn quanh là một dải ruy băng rất đẹp.

“Chúc anh sớm bình phục.” Bạch Mi cười nói, đưa bó hoa cho Tần Dạ.

Tần Dạ nhận lấy bó hoa hồng, không nói gì thêm.

Bạch Mi thấy thế khẽ cười một tiếng rồi đứng dậy rời đi.

“Anh, anh làm sao vậy?” Tần Nguyệt lo lắng nhìn Tần Dạ đang ngẩn ngơ.

“Không có gì.” Tần Dạ vẫn nghĩ đến chuyện về Tần Nguyệt mà người đàn ông tóc bạch kim kia nói với anh.

“Thật không... a, ai mang hoa tới vậy? Thật đẹp.”

Tần Dạ không nói gì, chỉ là rũ xuống hai con ngươi đen đẹp đẽ, im lặng ngơ ngẩn.

3. Chương 3

Sau khi cân nhắc kỹ, Tần Dạ vẫn để Tần Nguyệt đi lấy đồ đạc trước đây anh để ở trong phòng khách sạn. Mặc dù anh rất muốn tự mình đi lấy nhưng lúc này anh không thể bước xuống giường, chỉ có thể để Tần Nguyệt đi.

Một giờ sau, Tần Nguyệt trở lại.

“Anh, hành lý của anh thật nặng.” Tần Nguyệt thở dốc phàn nàn, vali nặng như kiểu bên trong đặt toàn vàng quặng.

Tần Dạ dễ dàng tiếp nhận vali, bấm mật mã, cầm một vật ra.

“Anh hai, anh...” Tần Nguyệt khiếp sợ trừng to mắt nhìn vật thể đen kịt Tần Dạ cầm trong tay. Đó là một khẩu súng thật.

“Cậu biết, tôi làm việc gì không?” Tiếng nói dễ nghe của Tần Dạ chậm rãi truyền đến tai Tần Nguyệt khiến cậu run rẩy một chút.

Tần Dạ ngắm nghía khẩu súng trong tay, “Nếu muốn theo tôi, cuộc sống của cậu có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Tần Nguyệt suy nghĩ một chút, anh trai muốn nói, nếu không muốn chết thì đừng theo anh ấy sao? Anh trai đang lo lắng cho mình sao?

“Không sao, anh hai.” Tần Nguyệt cảm thấy hơi cảm động, anh trai cậu thật sự có quan tâm đến cậu.

Tần Dạ khẽ cắn môi dưới, không hiểu tại sao vẻ mặt Tần Nguyệt lại trở nên cảm động như thế, càng kỳ quái là anh lại cảm thấy khuôn mặt đỏ của Tần Nguyệt rất ưa nhìn...

Nhiều năm trôi qua như vậy, anh chưa từng gặp lại em trai, hôm nay nhìn kỹ mới phát hiện, em trai không còn là cậu thanh niên thông minh lạnh lùng trong quá khứ, mà đã trở thành một người đàn ông trưởng thành đẹp trai. Một người đàn ông đích thực.

Thời gian có thể xóa đi rất nhiều dấu vết.

Tình cảm mờ nhạt của hai người họ lúc trước đã thật sự chậm rãi lấp đầy vào thời điểm này.

Tần Dạ bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ anh và cậu có thể làm anh em thật sự.

“Anh?”

“Không có việc gì. Ngày kia đi Châu Âu rồi, công việc của cậu thì tính sao?” Tần Dạ bỏ lại khẩu súng vào vali.

“Anh yên tâm, em xin nghỉ phép rồi.” Tần Nguyệt cười cười.

“Vậy... Gia đình bên kia thì sao?”

“Nói một tiếng là được rồi. Kỳ thật em chỉ về nhà vào ngày tết.” Tần Nguyệt ngập ngừng... “Anh...”

Tần Nguyệt vươn tay ôm chặt Tần Dạ không buông. Tần Dạ chỉ cảm thấy hô hấp ngừng lại.

“Mấy năm nay, anh thật vất vả. Xin lỗi... Anh hai...” Cậu khẽ khàng nói bên cạnh tai anh, cứ thế trong chớp mắt, Tần Dạ cảm thấy nước mắt mình sẽ tràn ra nhưng hai mắt vẫn khô khốc như cũ.

Anh chỉ lặng im thả lỏng trong cái ôm của Tần Nguyệt. Nhiệt độ cơ thể người, quả thật rất ấm áp.

Lái xe, Tần Nguyệt trở về nhà trọ thu dọn đồ đạc. Dọc đường đi, tâm trạng của cậu rất tốt, bởi vì thái độ của Tần Dạ với cậu ngày càng dịu dàng, không còn lãnh đạm thờ ơ như ban đầu nữa, khiến cậu vô cùng hạnh phúc. Nhanh chóng sắp xếp hành lý và đồ dùng hàng ngày, Tần Nguyệt ở trong phòng gọi điện thoại về nhà. Cậu nói cậu muốn đi Châu Âu nhưng không nói rõ nguyên nhân, chỉ đơn giản bảo muốn đi ra ngoài vui chơi, bố không nói gì nhưng mẹ lại lăm nhăm không ngừng hỏi Tần Nguyệt bao giờ trở về nhà khiến cậu có chút chán ghét. Chuyện trở về nhà, cậu cố gắng lảng tránh vì hối hận, bởi lẽ từ trước đến nay chưa từng đối xử thật sự tốt với anh trai. Ngắt cuộc gọi, cậu đem hành lý lên xe, định đến lúc đó đi thẳng từ bệnh viện đến sân bay.

“Cậu có muốn ăn không?” Tần Dạ cầm quả táo Tần Nguyệt vừa gọt cho, hơi cúi đầu hỏi. Bởi vì anh cúi đầu nên Tần Nguyệt không thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt anh tuần của anh.

“Không được, anh ăn đi. Em không thích ăn táo.” Tần Nguyệt cười cười, trả lời. Xem ra đã có tiến bộ, anh trai bắt đầu quan tâm đến cậu rồi.

Tần Dạ yên lặng cắn táo, không nói gì nữa. Tần Nguyệt đứng ở một bên, say mê ngắm nhìn hình ảnh Tần Dạ ăn táo.

Làn môi hồng nhạt mỏng manh chậm rãi cắn lên quả táo trắng nhạt, hai màu sắc hỗ trợ làm nổi bật cho nhau, bờ môi mỏng càng thêm phần ướt át xinh đẹp, rất mê người.

“Cậu đang nhìn gì?” Tần Dạ nghi hoặc hỏi.

“A? Không, không có gì.”

Tần Dạ cũng không hỏi nhiều, tiếp tục ăn táo. Có đôi khi, Tần Nguyệt thật sự rất kỳ quái, Tần Dạ cảm thấy như thế. Bình thường không hiểu tại sao cứ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào một điểm, có đôi khi lại nói vài lời khó hiểu, tuy nhiên, cậu không phải là người xấu. Thỉnh thoảng nghĩ về Tần Nguyệt, anh lại không tìm được sự ấm áp dâng lên trong lòng, có lẽ là bởi vì Tần Nguyệt rất dịu dàng, rất thông minh, và quan tâm chăm sóc anh rất cẩn thận; cũng có thể bởi vì cậu đối xử với anh thật sự rất tốt. Từ trước đến nay, lâu như thế nhưng dường như không ai đối xử với anh như vậy. Hầu như không một ai. Bỏ lạnh nhạt với anh, mẹ chết sớm, sau khi rời khỏi nhà chật vật kiếm sống, dưới mọi loại hoàn cảnh, không có khả năng có người thật tình đối xử tốt với anh. Cho nên dù là người quen biết lâu năm cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Đó là bi ai do môi trường ác liệt cùng lòng người hiểm ác đáng sợ tạo thành. Nhưng Tần Nguyệt không giống thế, cậu biết thành tâm đối xử tốt với người khác.

Tần Dạ hâm mộ và đồng thời cũng ghen tị với Tần Nguyệt.

Có thể do cô đơn quá lâu, anh dần dần quên mất đối xử tốt với một người là thế nào, cũng có thể cho đến bây giờ anh không biết cách đối xử tốt với người khác. Do sự dịu dàng của Tần Nguyệt, anh chậm rãi nhớ ra trước đây anh cũng có một chút dịu dàng, cho dù không nhiều lắm. Anh biết Tần Nguyệt vui vẻ, cho dù anh chỉ hơi quan tâm đến cậu, thuận miệng trò chuyện với cậu vài câu, chỉ là những chuyện nhỏ nhặt như thế lại khiến cho Tần Nguyệt vui vẻ.

“Cậu ấy đối với anh là chân thật.”

Lúc trước người đàn ông tóc bạch kim có nói với anh, Tần Dạ nghĩ anh đã hiểu hàm ý trong câu nói của cậu ta.

Tần Nguyệt là chân thật đối xử tốt với anh.

Vì thế Tần Dạ cảm thấy vui, mặc dù anh không thể hiện ra ngoài. Giống như nước chảy, mây trôi, gió thổi, sự ràng buộc về huyết thống của họ, bất luận là ai cũng không thể cắt đứt.

Tần Nguyệt rất lo lắng. Trong hành lý của anh trai có dấu vài khẩu súng, mà Tần Dạ lại tự nhiên đem hành lý lên máy bay.

“Anh hai, lỡ may...” Lỡ may bị kiểm tra thì phải làm sao? Luật pháp không cho phép mang súng ống.

“Không có việc gì.” Tần Dạ nói, vẻ mặt ung dung nhàn nhã.

Kết quả cậu vẫn luôn nơm nớp lo sợ, trong mười mấy tiếng đồng hồ bay hoàn toàn không dám chớp mắt, nhưng đáng ngạc nhiên là không hề có chuyện gì xảy ra, ngay cả lúc qua hải quan cũng thế, đều yên bình.

“Anh, rốt cuộc anh làm thế nào vậy?” Tần Nguyệt nghiêm túc hỏi.

“Đó là...” Khóe miệng Tần Dạ hơi cong lên một chút, lộ ra một nụ cười nhẹ, “Bí mật thương mại.”

Ở sân bay quốc tế London Heathrow hai người gọi một chiếc tắc xi. Trên xe Tần Dạ nói tên một địa chỉ, chẳng bao lâu sau, xe dừng tại một trong những khu chung cư cao cấp bậc nhất London. Tần Dạ trả tiền, sau đó mang theo hành lý và dẫn Tần Nguyệt quay về nhà của anh.

“Anh, anh ở nơi này sao?” Tần Nguyệt nhìn khung cảnh xung quanh, đặt hành lý xuống trước cửa.

“Ừ.” Tần Dạ nhẹ nhàng trả lời, đi vào phòng khách.

Căn phòng có diện tích rất lớn nhưng bên trong rất ít đồ đạc, có chút mênh mông trống trải, Tần Nguyệt nghĩ, là bởi vì anh trai ở một mình sao? Hoặc là vì chính thời tiết của London... ở đây có vẻ quá mức im lặng và trống rỗng. Tần Nguyệt chậm rãi nhìn quanh căn phòng, dường như muốn biết cuộc sống thường nhật của Tần Dạ thông qua những đồ vật nhưng không có thu hoạch gì hết.

“Thật ra tôi rất ít khi về đây. Hầu hết thời gian tôi dành cho công việc.” Tần Dạ giống như đang giải thích mà nói, khuôn mặt điển trai không có biểu cảm gì.

Tần Nguyệt im lặng. Tần Dạ thấy cậu như thế cũng không nói thêm điều gì.

Một lúc lâu sau, Tần Nguyệt mới nhận ra không khí trầm lặng quái dị của hai người họ, lúc muốn mở miệng nói chuyện thì có một vật cứng dính sát sau lưng cậu.

“Không được di chuyển.” Giọng phụ nữ êm ái vang lên.

Từ hình ảnh phản chiếu trên kính cửa sổ, Tần Nguyệt thấy vật thể tiếp xúc với lưng cậu, đó là một nòng súng màu trắng nhỏ hẹp đang ép vào giữa lưng cậu.

Tần Dạ nhú mào, “Đừng làm vậy, Igarashi.”

Cô nàng có tên gọi Igarashi bắt mào bĩu môi, cất khẩu súng cầm trong tay vào túi xách.

“A Dạ, anh thật là... sao lâu như thế mới quay về?” Igarashi trề môi dùng tiếng Anh lưu loát hỏi, Tần Nguyệt lúc này mới có thể quay người thấy được diện mạo của cô ta. Đó là một cô gái phương Đông ước chừng khoảng hai mươi tuổi có khuôn mặt vui tươi, mái tóc đen thẳng được buộc bởi một dải ruy băng màu đỏ, mặc chiếc váy ren đen phong cách Lolita kèm dây đai spaghetti buộc quanh eo, đeo găng tay ren đen, phía dưới đôi chân trắng nõn là đôi giày cao gót màu đỏ, ấn tượng chung là vừa suy đồi vừa lộng lẫy.

“Có vấn đề rồi.” Tần Dạ qua quýt nói, kéo Tần Nguyệt mờ mịt ra phía sau anh.

“Thật không? Dù sao anh phải tự mình giải thích với ông chủ đi.” Igarashi nói, bỗng nhiên mở to mắt nhìn Tần Nguyệt, “Anh chàng đẹp trai này là ai vậy? Là tình nhân mới của anh sao?”

“Cậu ấy là em trai ruột của tôi.” Tần Dạ lạnh lùng nói, “Không được động đến cậu ấy.”

“Yo yo, em nào dám? Người ta mặc dù có hứng thú với những anh đẹp trai nhưng vẫn quý trọng cái mạng nhỏ hơn mào!” Trên khuôn mặt dễ thương của Igarashi lộ ra một nụ cười xảo quyệt, “Người anh phải lo lắng phải là ông chủ? Cái gì ông chủ thích thì đừng mơ thoát khỏi tay ổng.”

“Không mượn cô lo.” Giọng nói của Tần Dạ vẫn lạnh lùng như trước. “Cô phải đi.”

“Được thôi, đi thì đi.” Igarashi quả thật xoay người rời đi, “Anh đẹp trai, em ở phòng đối diện với anh, lúc rảnh rồi nhớ tìm em nhé.” Cô quay đầu lại liếc mắt đưa tình, sau đó đóng cửa lại.

“Anh, anh và cô ta là...” Tần Nguyệt quay đầu nhìn Tần Dạ.

“Igarashi và tôi làm việc cho cùng một người.” Tần Dạ nhàn nhạt nói, vẻ mặt vẫn bình thường, “Chúng tôi đã từng hẹn hò.”

Đã từng hẹn hò? Vậy có nghĩa là...

“Bây giờ đã chia tay?” Tần Nguyệt không dám xác định mà hỏi lại, tim dường như bị vật nhọn đâm vào, đau âm ỉ.

“Ừ.” Tần Dạ dường như nhớ đến cái gì đó, “Đem hành lý đặt vào phòng khách, chúng ta đi ăn thôi.”

“A, vâng.”

Tần Dạ lái một chiếc Ferrari đỏ rực ra khỏi gara, từ cửa sổ xe lộ đầu ra, “Lên xe đi.”

Tần Nguyệt ngồi lên xe, yên lặng thắt dây an toàn.

“Có chuyện gì với cậu vậy?” Tần Dạ hỏi. Người từ trước đến nay luôn im lặng là anh, mà người hay nói thường là Tần Nguyệt; chính vì thế anh cảm thấy cậu im lặng như vậy là do có điều gì đó bất thường.

“Không sao.” Về mặt Tần Nguyệt như có điều suy nghĩ nhưng không nói ra gì hết.

Nếu như cậu thú nhận cậu ghen tị với cô gái phương Đông kia, như thế anh trai sẽ phản ứng ra sao? Dù thế nào, cũng sẽ không ôm hôn cậu đúng không? Anh trai không phải đồng tính luyến ái, tình cảm đối với cậu chỉ là tình anh em mà thôi. Nghĩ thế khiến cậu rất đau lòng. Tần Nguyệt vô thức siết chặt nắm tay.

Sẽ có một ngày anh trai yêu cậu chứ? Nếu thật sự có ngày đó, chắc là mặt trời mọc ở đằng tây.

Nói tiếp cũng thật sự rất buồn cười, chính mình thích anh trai lâu như thế, nhưng trước nay lại không hề nghĩ đến phản ứng của anh trai khi biết tình cảm của cậu. Đến bây giờ anh trai chưa từng muốn gặp cậu, mà chỉ bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống của cậu một lần nữa. Cậu yêu anh trai mình, tuy nhiên thứ tình cảm này không thể nói ra, trên thế giới này bất kỳ người nào cũng có thể lớn tiếng tuyên bố họ yêu Tần Dạ, nhưng duy nhất một người không thể thẳng thắn nói ra tình yêu của mình đối với anh.

Họ là anh em có quan hệ huyết thống.

Họ là anh em ruột.

Hiếm khi hai người lại chìm vào sự yên lặng, Tần Dạ vẫn yên tĩnh như mọi ngày, chỉ có Tần Nguyệt là trầm lặng một cách khác thường.

Hai người lặng lẽ bước vào một nhà hàng cao cấp, uống rượu vang Bordeaux, nhưng không ai lên tiếng trước.

4. Chương 4

Tần Dạ trả tiền xong, hai người lên xe ngồi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?” Tần Dạ không chịu nổi nhãn mặt hỏi, không hiểu tại sao nhưng anh không chịu nổi bầu không khí trầm mặc giữa họ.

Tần Nguyệt ngược mắt nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trước mắt, muốn mở miệng nói nhưng không thể nào thốt ra lời.

“Tần Nguyệt, cậu...” Tần Dạ đang muốn nói thì đột ngột dừng lại. Sự nặng nề và một chút đau thương hiện ra rất rõ ràng trên khuôn mặt Tần Dạ.

“Anh, đừng hỏi.”

Vẻ mặt muốn khóc đến nơi của Tần Nguyệt làm cho Tần Dạ choáng váng, anh chưa bao giờ biết em trai mình lại có biểu cảm đau đớn khổ sở như thế. Biểu cảm đó xuất hiện trên khuôn mặt anh tuấn giống như được chạm khắc tỳ mĩ, khiến cho người khác hoàn toàn đồng cảm và tiếc thương. Tại sao cậu lại đau khổ buồn rầu như thế, im lặng chiếm lấy cảm tình của người ta.

Tần Dạ nhìn Tần Nguyệt một lúc lâu, cuối cùng dứt khỏi đường nhìn, lái ô tô về nhà.

Nhà của Tần Dạ mặc dù rất rộng nhưng chỉ có một phòng tắm, vì thế hai người thay phiên nhau tắm rửa.

Ngâm người trong làn nước nóng, Tần Nguyệt chậm rãi nhớ lại mình trước kia, vui vẻ, dịu dàng mà quan tâm. Chỉ có thể dùng tình cảm anh em đối xử với anh trai, Tần Nguyệt nghĩ, cậu không thể biểu lộ tình yêu cấm kỵ tận sâu trong tim mình, cậu không muốn anh trai ghê tởm cậu.

“Nhà tôi chỉ có một cái giường.” Tần Dạ lãnh đạm nói, không chú ý đến một chút lúng túng và sợ hãi lóe lên rồi vụt tắt trong đáy mắt Tần Nguyệt.

Điều này nghĩa là...

“Trước cậu cứ ngủ với tôi đã.” Nét mặt Tần Dạ không chút thay đổi.

“A, không, không cần, em ngủ ở sofa là được rồi...” Tần Nguyệt căng thẳng nên bắt đầu nói lắp. Cậu và anh trai ngủ chung giường, nghìn lần không được! Cậu vừa mới quyết tâm duy trì quan hệ anh em có khoảng cách với anh trai mà!

“Đồ ngốc!” Tần Dạ nhìn vẻ mặt lúng túng của cậu, cảm thấy thú vị, không nhịn được khẽ cười, “Nhà của tôi chỉ có một cái chăn, cậu ngủ ở sofa thì lấy cái gì mà đắp?”

Tần Nguyệt ngây ngẩn nhìn nụ cười đẹp đẽ của anh trai, sau một lúc mới hoàn hồn.

“Nhưng em...” Cậu còn đang muốn chống chế thì thấy vẻ mặt Tần Dạ phút chốc trở nên lạnh lẽo.

“Cậu như thế là không muốn ngủ với tôi?” Giọng nói của Tần Dạ rất lạnh, cảm giác muốn đóng băng. Họ

không phải là anh em ruột sao, ngủ cùng nhau thì có vấn đề gì, tại sao Tần Nguyệt lại chống cự anh như thế?

“Không phải...” Tần Nguyệt vô thức phủ nhận, sau mới phát hiện cậu kích động quá mức, vội vã giải thích, “Em, em sợ mình ngủ không tốt làm anh ngủ không ngon...”

“Không việc gì.” Nét mặt của Tần Dạ có chút bớt giận, hóa ra Tần Nguyệt là vì thế nên mới không muốn ngủ cùng anh.

Đêm khuya.

Thay quần áo ngủ xong, Tần Nguyệt cắn môi đứng ở một bên nhìn chiếc giường được trải chăn đệm kia. Giường mặc dù rộng nhưng cơ thể của anh trai và cậu không nhỏ, hai người ngủ cùng nhau, chân tay thế nào cũng sẽ đụng chạm.

“Cậu đang làm gì vậy?” Tần Dạ bất chợt xuất hiện phía sau lưng Tần Nguyệt khiến cậu càng thêm hoảng sợ.

Tần Nguyệt quay đầu lại, ngửi thấy mùi sữa tắm nhẹ nhàng trên người anh trai tỏa ra.

Tần Dạ cầm khăn tắm lau mái tóc ướt, đặt nó lên bàn rồi đi đến trước tủ quần áo, rồi cởi áo tắm ra, để lộ cơ thể nam tính rắn chắc trần truồng.

Tần Nguyệt nuốt nước miếng một cái, đôi mắt không tự chủ được nhìn chăm chăm vào thân thể trần trụi của anh, ánh mắt cậu mơn trớn từng đường cong hoàn mỹ, bóng chốc trong nháy mắt, toàn bộ máu trong cơ thể chảy vọt về một phía, toàn thân bắt đầu nóng lên, có một âm thanh trong đầu kêu gào ầm ĩ muốn cậu trực tiếp xông tới.

Tần Dạ dường như cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của em trai, mở tủ quần áo, lấy ra đồ ngủ mặc vào.

“Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?” Anh vừa quay đầu lại thì thấy khuôn mặt ửng hồng và ngơ ngẩn của em trai, tự nhiên cảm thấy có chút lo lắng.

“Không, không có việc gì, em lên giường trước đây.” Tần Nguyệt còn chưa dứt lời đã nhanh chóng nằm trên giường, kéo chăn trùm kín người.

Tần Dạ tắt đèn, rồi cũng lên giường, sau đó kéo chăn bông đắp vào.

“Anh...” Trong bóng đêm, Tần Nguyệt cúi đầu khẽ khàng gọi.

“Ừ?”

“Ngủ ngon...”

“Ngủ ngon...” Tần Dạ sững sốt đáp lời, trong lòng không biết là nên vui hay nên buồn. Hai chữ đơn giản như thế nhưng chưa ai từng nói với anh.

Tần Dạ vô thức dịch người sang phía Tần Nguyệt một chút, Tần Nguyệt cứng người nhưng lập tức tiếp nhận rồi thả lỏng thân thể. Kết quả là một đêm Tần Nguyệt ngủ không ngon.

Mùi sữa tắm thơm thoang thoảng từ trên cơ thể anh trai phát ra khiến cậu gần như phát điên, cậu không thể khống chế mà nhớ đến cảnh tượng anh trai mặc quần áo trước mặt cậu, xuất phát từ bản tính của đàn ông, cậu có phản ứng sinh lý đáng hổ thẹn, nhưng không có cách nào làm dịu đi dục vọng đang bùng bùng trỗi dậy của mình, chỉ có thể chậm rãi kiềm chế tâm trạng, để bản thân không quay qua ôm lấy người đàn ông khiến cậu ham muốn đến mất hồn đó.

Đây là đêm khổ sở nhất trong đời mà cậu đã từng trải qua.

Một đêm thức trắng nên hôm sau rời giường Tần Nguyệt vô cùng mệt mỏi. Khi ngồi ở bàn ăn, ăn bánh sandwich Tần Dạ mua về, cậu chỉ thiếu nước mê man bất tỉnh ngay tại chỗ chỉ vì trần trọc không ngủ được và áp lực quá lớn đêm qua.

“Tần Nguyệt, cậu khó chịu sao?” Tần Dạ quan tâm hỏi han, hôm qua anh ngủ rất ngon, hoàn toàn không biết Tần Nguyệt thức trắng đêm.

“Em chỉ chưa quen với chênh lệch múi giờ thôi..” Tần Nguyệt ủ rũ ỉu xiu trả lời.

Ăn xong bữa sáng, Tần Nguyệt thay băng gạc giúp Tần Dạ, chẳng mấy chốc sau thì nằm thẳng trên giường ngủ bù.

Tần Dạ nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu, không nhịn được giơ tay捏 một cái trên má Tần Nguyệt, nhưng có lẽ do ngủ quá sâu, cậu không có phản ứng, chỉ hô hấp nhịp nhàng.

Tần Dạ lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt lúc ngủ của Tần Nguyệt. Cậu nằm trên chiếc giường màu trắng, ánh mặt trời chói lọi xuyên qua khe cửa sổ rơi vào người cậu, mái tóc rối loạn không làm giảm đi vẻ đẹp trai của cậu. Ánh nắng chiếu rõ vân da tinh tế trên làn da vàng, dưới chiếc mũi thẳng là đôi môi mỏng màu hồng nhạt... Người em trai này của anh, đẹp trai đến mức chói lọi.

Cứ thế anh im lặng ngắm cậu một lúc lâu nhưng đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, Tần Dạ rời phòng ngủ đi đến trước cửa nhưng không mở ra. Từ mắt cửa anh nhìn ra ngoài một chút, sau đó anh mới mở cửa.

“Hi!” Bên ngoài là cô gái tên Igarashi người Nhật Bản mà Tần Dạ từng hẹn hò.

Tần Dạ không nhiều lời để cô đi vào phòng khách.

“Có việc?”

“Em nói với ông chủ anh mang theo em trai trở về, ông chủ bảo muốn gặp em trai anh đó.” Igarashi cười nói.

“Nhiều chuyện.” Tần Dạ giật mình một chút mới nói.

“Sao lại nói em như thế. Anh không phải không biết ông chủ rất thích anh, em trai anh biết anh ấy cũng không có hại gì đâu.” Igarashi nhún vai, bấu đôi môi màu hồng nhạt.

Tần Dạ im lặng.

“Chẳng lẽ... Anh sợ ông chủ ra tay với em trai anh?”

Tần Dạ cắn môi, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt cảnh cáo.

“Yên tâm đi, người của anh... ông chủ sẽ không động vào.” Igarashi thuận miệng cam đoan, trong lòng nhớ tới tính chơi bời trăng hoa không ai sánh kịp của ông chủ cô.

“...”

“A, tối nay ông chủ sẽ đến bar, anh ấy bảo lúc đó muốn gặp em trai anh.” Cô bỗng nhiên nghĩ về điều gì đó, giọng nói trở nên rất nghiêm túc, “Nhớ nói rõ mọi chuyện với anh ấy.”

“Biết rồi.” Tần Dạ nói, ánh mắt ra lệnh đuổi khách.

“A, sao lại nhìn em thế chứ? Người ta chỉ là chuyển lời... Đi thì đi, bye bye.” Nói xong, cô nở một nụ cười ma mãnh, xoay người bỏ đi.

Tiến cô ra khỏi cửa, Tần Dạ trở lại ngồi xuống, trong lòng anh không yên tĩnh như vẻ mặt, trái lại vô cùng khó chịu. Ông chủ muốn gặp Tần Nguyệt. Làm việc cho ông chủ nhiều năm, Tần Dạ biết rõ tính trăng hoa của ông chủ. Nếu có một ngày ông chủ không trêu hoa ghẹo nguyệt, chắc chắn là mặt trời mọc ở đằng tây. Ông chủ sẽ không có ý nghĩ gì đặc biệt với Tần Nguyệt chứ? Tần Dạ vô cùng lo lắng tự hỏi, sau đó bỗng nhiên nhận ra anh đang lo lắng rằng Tần Nguyệt sẽ bị ông chủ đùa bỡn. Mặc dù ông chủ nam nữ đều không bỏ qua nhưng Tần Nguyệt không phải là đồng tính luyến ái. Nghĩ như thế trong đầu, tuy nhiên không rõ làm sao, trong lòng Tần Dạ có chút mất mát...

Trời sẩm tối, ánh hoàng hôn lập lờ, Tần Nguyệt cuối cùng cũng tỉnh ngủ. Cậu vừa mở mắt ra, đang muốn ngồi dậy thì phát hiện trên người nặng chịch, hóa ra là anh trai đang ngủ ở một bên, bàn chân và bàn tay anh đặt ngang trên người cậu.

Ngoài cửa sổ một màu đỏ cam, những đám mây màu đỏ nổi bật trên nền trời xanh thẫm, đã là lúc xế chiều.

Tần Nguyệt không gọi Tần Dạ dậy mà chăm chú nhìn khuôn mặt điển trai tinh tế của anh trai thật lâu không chịu dời mắt.

“Cậu muốn nhìn đến khi nào?” Giọng nói rầu rĩ của Tần Dạ truyền ra, hóa ra anh đã tỉnh từ trước đó.

Hai má Tần Nguyệt đỏ bừng. Thật mất mặt, ngấm trộm anh còn bị anh bắt được...

“Rời giường đi, đi ăn.”

Tần Nguyệt thay một chiếc áo sơ mi và quần jean giản dị còn Tần Dạ mặc một chiếc áo phông màu đen và quần jean màu xanh đậm.

Tần Nguyệt đang muốn đi ra ngoài thì bị anh trai cậu kéo lại.

“Mặc thêm áo khoác vào đã.” Về mặt lẫn giọng nói của Tần Dạ đều lạnh lùng nhưng lời nói quan tâm rất thật lòng.

Trong ngực tràn đầy cảm động, Tần Nguyệt ngoan ngoãn mặc áo khoác rồi mới lên xe.

Hai người đến ăn cơm ở một nhà hàng thượng lưu, phong cách trang trí hiện đại bên trong khiến Tần Nguyệt tấm tắc khen, cực kỳ yêu thích. Ăn tối xong, Tần Dạ trầm lặng lái xe nhưng không phải đi về nhà. Tần Nguyệt cảm thấy thắc mắc nhưng không hỏi, mặc dù cậu không biết anh trai muốn đi đâu, tuy nhiên cậu tin chắc anh trai không làm hại đến cậu.

Lái xe đến trung tâm thành phố, Tần Dạ xuống xe, đỗ xe ở bãi đỗ tại công viên phụ cận, rồi mới dẫn Tần Nguyệt đến trước một quán bar trông rất nhỏ và tồi tàn.

Trên cửa quán treo một tấm biển viết rõ tối nay không mở cửa của quán bar, nhưng Tần Dạ kéo Tần Nguyệt trực tiếp đẩy cửa đi vào.

“A Dạ, anh đến rồi.” Giọng nói của phụ nữ truyền ra từ làn khói thuốc mỏng manh, Tần Nguyệt nhớ âm thanh này, đó là của cô gái người Nhật Bản.

Ánh sáng trong quán bar mờ nhạt, chỉ có quầy bar là sáng hơn một chút, đầu bên kia truyền đến tiếng đàn

violin buồn bã nào nê, Tần Nguyệt nhìn kỹ mới thấy rõ một người ngoại quốc có làn da trắng nõn đang kéo đàn, mái tóc đen tuyền, đôi mắt màu nâu lấp lánh ánh nước, nhìn rất đau thương.

Chỗ quầy bar còn có mấy người, ngoại trừ cô gái tên Igarashi người Nhật Bản, cậu không biết những người kia.

Igarashi ngày hôm nay vẫn ăn mặc lộng lẫy như trước, áo Yukata xanh nhạt có viền ren trắng, dưới chân là đôi giày mũi nhọn màu xanh ngọc, hai tay đeo vô số trang sức bạc, tóc uốn xoắn, mặt trang điểm nhẹ, tô son môi đỏ thắm, nhìn cô giống như búp bê, đáng yêu mà quyến rũ.

“Hi, anh đẹp trai.” Cô đi tới, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn bên má Tần Nguyệt, thỏa mãn nhìn ánh mắt thoáng chốc tối sầm lại của Tần Dạ.

“Dạ, ông chủ ở bên trong chờ cậu.” Người đàn ông tóc vàng ngồi trước quầy bar nói, nhấm nháp ly martini đang cầm trên tay.

“Nguyệt, ở đây chờ tôi.” Tần Dạ nhẹ giọng dặn dò, sau đó nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đóng kín bên cạnh quầy bar rồi đi vào.

Tần Nguyệt đứng tại chỗ, không biết như thế nào cho phải, còn chưa kịp suy nghĩ muốn làm gì, tiếp theo đã bị Igarashi kéo đến bên cạnh quầy bar.

“Mọi người tự giới thiệu đi, anh này là em trai ruột yêu quý của A Dạ đó.” Igarashi cười đen tối, toàn bộ cơ thể gần như tựa vào người Tần Nguyệt.

“Hi, gọi tôi là Rex. Tôi là... đồng nghiệp của Tần Dạ.” Người đàn ông tóc vàng thân thiện cười cười. Nhìn gần, Tần Nguyệt mới phát hiện anh ta rất cao, ít nhất cũng cao hơn cậu.

“Tôi là Tần Nguyệt.” Tần Nguyệt cười đáp lại.

“Issa.” Người đàn ông tóc nâu ngồi ở mép quầy nói, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt để lộ sự kiêu ngạo.

Không hiểu tại sao Tần Nguyệt có linh cảm cậu sẽ không thích người đàn ông tên Issa này.

Người pha chế rượu đứng trong quầy bar cũng mở miệng nói, “Issa, đừng lạnh lùng thế chứ... Cậu ấy là em trai của Dạ đấy. Không phải quan hệ của các cậu rất tốt sao?” Giọng nói mang theo sự bông đùa, những lời khiêu khích này khiến Issa oán giận trừng mắt nhìn anh ta, mang whisky đang uống đến phía bên kia ghế sofa rồi ngồi xuống.

Tần Nguyệt khó hiểu nhìn người đàn ông vừa trêu chọc Issa.

“Issa mắc bệnh tâm thần phân liệt đa nhân cách.” Người đàn ông pha chế rượu mở miệng giải thích, “Cậu ta có một nhân cách gọi là Natasha, nhân cách này thích A Dạ điên cuồng, yêu đến mức mù quáng.”

Issa bực mình mím môi, im lặng.

Tình địch xuất hiện rồi, Tần Nguyệt nghĩ, nhưng không thể hiện ra điều gì mà chỉ lặng lẽ quan sát Issa, nhìn mọi cử động của đối phương.

“A a, vẫn chưa giới thiệu... Tôi là Kim.” Người đàn ông ở quầy bar cười rạng rỡ nói.

“Tần Nguyệt, người đang kéo violin gọi là Lotus, anh ta là con lai Anh Nhật.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Igarashi hiện lên một nụ cười mỉm, “Còn em, anh hẳn là biết rồi đúng không? Em là Igarashi Aiko, gọi họ là được rồi.”

“Ừm. Được.” Tần Nguyệt trả lời.

“Hôm nay cậu lần đầu tiên gặp mặt chúng tôi, ít nhất cũng phải uống hết chai này.” Kim lấy một chai whisky từ tủ rượu ra, đặt trên quầy bar, “Uống nó, tôi liền nói cho cậu mấy bí mật nho nhỏ của A Dạ.”

Không chịu nổi sự nhõng nhẽo của Kim, Rex và Igarashi, kết quả Tần Nguyệt rót rượu trong chai whisky nồng độ cao ra uống.

Nhưng có một vấn đề, Tần Nguyệt trước giờ chưa từng uống rượu. Nguyên nhân không uống rượu cũng chỉ vì tửu lượng của cậu cực kỳ kém.

Cho nên sau khi Tần Dạ và ông chủ nói chuyện xong đi ra ngoài thì thấy Tần Nguyệt đang say mèm, kì thật cũng không có gì quá đáng, chỉ là cậu vừa cười ha ha vừa ôm hôn người khác, mặc dù chỉ mới biết họ chưa đầy một giờ.

Tần Dạ nhìn Tần Nguyệt say sưa hôn môi Rex, theo bản năng kéo Tần Nguyệt ra khỏi người Rex, trong cơn giận dữ hiếm có lớn tiếng quát Igarashi, “Cô cho cậu ấy uống cái gì thế hả?”

“Có gì đâu...” Igarashi vô tội nhún vai, “Một chai whisky thôi mà. Em đâu biết tửu lượng của anh ấy kém như vậy.”

“Anh thật đẹp...” Tần Nguyệt say bết nhè thì thào nói. Tần Dạ cúi đầu, đúng lúc nhìn xuống đôi mắt đen lấp lánh của Tần Nguyệt.

Ngay sau đó, Tần Dạ cảm thấy có vật gì đó nóng mềm từ từ dán vào môi mình.

Tần Dạ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh tú của Tần Nguyệt chậm rãi phóng đại trước mắt, nhưng không có động tác gì, cứ để mặc cậu tùy ý cắn mút đôi môi anh.

Rất lâu sau, Tần Nguyệt mới dần dần rời khỏi môi anh, cười ngây ngốc, ngã vào vai Tần Dạ ngủ mất.

Về mặt Tần Dạ trở nên lạnh lẽo, vừa mới quay đầu lại thì phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh.

“Được lắm A Dạ, hóa ra quan hệ của cậu với em cậu là thế này.” Ông chủ đứng ở bên cạnh anh chứng kiến toàn bộ sự việc vừa diễn ra nhàn nhạt nói, “Vốn tôi muốn theo đuổi cậu ta, nhưng sẽ bỏ qua chỉ vì cậu.”

“Fuck, các cậu!” Kim nói, về mặt kinh ngạc.

“Ôi chúa ơi... Tôi lần đầu tiên thấy tận mắt loạn luân đó nha...” Rex sợ hãi nói.

Sắc mặt Issa chuyển thành màu xám.

Kì thật lúc Tần Nguyệt say rượu, ngoại trừ Lotus ở bên ngoài, không một ai tránh khỏi bị cậu hôn.

Tần Dạ mặt lạnh lùng, tóm lấy Tần Nguyệt say khướt, không thèm chào tạm biệt đã rời đi. Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng của Tần Dạ rất phức tạp, muốn tập trung lái xe nhưng không ngừng nghĩ đến nụ hôn nóng bỏng và mềm mại vừa rồi của Tần Nguyệt.

Tần Dạ kéo Tần Nguyệt say rượu vào nhà. Tần Nguyệt nửa tỉnh nửa mê, trong miệng vẫn nói lảm bảm những câu không rõ ràng, Tần Dạ bất đắc dĩ thả Tần Nguyệt xuống sofa, định tìm xem trong nhà có thuốc giải rượu không. Anh đang định quay người đi thì tay đột ngột bị nắm lại. Quay đầu thấy Tần Nguyệt nắm chặt tay anh, khuôn mặt vì say rượu mà ửng đỏ, cậu cười ngốc nghếch.

“Anh, đừng đi...” Tần Nguyệt khê hé mắt, ỉ ới nũng nịu nói.

Tần Dạ im lặng một chút, mở miệng, “Trước hết cậu để tôi đi lấy thuốc giải rượu đã.”

“Không được.” Tần Nguyệt kiên quyết từ chối đề nghị của Tần Dạ, ánh mắt mơ màng.

Tần Dạ nhăn mặt, “Buông tay.”

“Không được.” Tần Nguyệt vô cùng cương quyết, vươn tay kéo tay còn lại của Tần Dạ.

Tần Dạ nhìn chăm chăm Tần Nguyệt.

“Anh... Đừng rời khỏi em... Đừng đi...” Hai tay Tần Nguyệt không chịu buông ra nhưng giọng nói trở nên yếu đuối mềm mại.

Tần Dạ vừa không biết làm sao, vừa không thể dùng bạo lực với Tần Nguyệt, đành ngồi trên tay ghế sofa.

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?” Tần Dạ bực mình hỏi.

“Anh...” Tần Nguyệt mờ mịt gọi.

“Gi?”

“Anh... em...” Giọng nói của Tần Nguyệt càng ngày càng nhỏ, nói chưa hết câu liền biến mất trong cổ họng, Tần Dạ căn bản không thể nghe rõ.

“Nói rõ ràng chút đi.”

Tần Nguyệt lặp lại, nhưng Tần Dạ không nghe được gì hết. Bất đắc dĩ, anh phải ghé sát tai vào miệng Tần Nguyệt.

“Anh... Em thích anh... Rất thích anh...” Giọng nói trầm thấp của Tần Nguyệt và hơi thở bỏng rát của cậu khiêu khích vành tai Tần Dạ, ngay cả gò má anh cũng bị phồng bởi hơi thở của cậu.

Tần Dạ ngậy người.

Tần Nguyệt nói... thích anh...?

Trên khuôn mặt luôn lạnh lùng của Tần Dạ xuất hiện chút phức tạp. Anh bình tĩnh nhìn Tần Nguyệt. Đôi mắt mờ lung của Tần Nguyệt mở ra, sau đó cậu ngồi dậy, tay vẫn nắm chặt tay anh như trước. Con ngươi ngập nước của Tần Nguyệt đẹp không thể nào diễn tả khiến Tần Dạ bỗng chốc bị mê hoặc. Khi anh tỉnh táo lại thì phát hiện anh bị đặt trên sofa còn em trai anh, Tần Nguyệt đang say đắm hôn cắn cổ anh. Tần Dạ giật mình, vội vàng đẩy Tần Nguyệt ra, tuy nhiên sức lực của Tần Nguyệt thậm chí còn lớn hơn trong dự liệu của anh, đẩy vài cái nhưng cậu vẫn không rời khỏi người anh.

Tần Dạ tiếp tục đẩy, Tần Nguyệt vẫn không di động, tiếp tục hôn anh, thò tay kéo áo phông của anh lên, lộ ra chỗ bị thương được băng bó cẩn thận bằng băng gạc.

Tần Nguyệt đã say đến mức không biết trời cao đất dày, mặc kệ vết thương của Tần Dạ, trực tiếp luồn tay vào trong áo phông, vuốt ve phần da thịt trắng bóng mịn màng của Tần Dạ, hai chân làm càn mà dây dưa với chân Tần Dạ, ma sát tìm kiếm nguồn nhiệt ấm áp.

Tần Dạ rất bức với hành động của Tần Nguyệt, muốn động thủ nhưng không dám thật sự động thủ, sợ làm bị thương cậu, chỉ có thể im lặng chịu đựng hành động của Tần Nguyệt. Tần Nguyệt thấy anh không chống cự, càng thêm mạnh dạn, dùng tay kẹp điểm nổi lên trước ngực Tần Dạ, không nặng không nhẹ xoa nắn cho đến khi nó đứng thẳng cũng không ngừng. Tần Dạ vì hành động này của Tần Nguyệt không khống chế được mà phát ra tiếng rên rỉ, lúc phục hồi lại tinh thần thì vừa bức bối vừa xấu hổ, cố sức dùng chân đạp Tần Nguyệt khiến cậu ngã khỏi sofa. Qua một lúc lâu, Tần Nguyệt nằm trên mặt sàn không hề động đậy, Tần Dạ đi đến kiểm tra, phát hiện cậu đã ngủ mê mết. Thở dài một hơi, anh nghiêng cậu trở về phòng.

5. Chương 5

Anh trai không ở nhà, Tần Nguyệt buồn bã nghĩ. Cách cái đêm cậu uống say vài ngày rồi, anh trai dường như luôn có ý trốn tránh cậu... không phải đêm đó cậu làm chuyện gì không nên với anh chứ?

Tự hỏi một chút, Tần Nguyệt hoàn toàn bác bỏ khả năng này. Sao cậu có thể làm hành động gì quá trốn với anh trai mà cậu yêu quý nhất? Chỉ là muốn duy trì quan hệ anh em cũng không dễ dàng chút nào. Vậy anh trai bận rộn chuyện gì đó sao? Tại sao hầu như mỗi ngày đều đi khỏi cửa từ rất sớm, sau nửa đêm mới trở về? Tần Nguyệt cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Cậu biết anh trai đang làm một công việc chẳng hề an toàn, nhưng cậu chưa từng hỏi đó là công việc gì mà anh trai cũng không chủ động nói với cậu. Cậu muốn mình không cần hỏi mà anh tự nguyện nói cho cậu biết, mặc dù có lẽ hơi khó khăn, nhưng cậu vẫn hi vọng như thế.

Cả ngày trôi qua, người bình thường luôn vui vẻ như Tần Nguyệt không nhận được sự hân hoan yên trong lòng. Anh trai cậu rõ ràng là đang trốn tránh cậu. Mặc dù ở cùng một căn phòng, thời gian chạm mặt nhau rất ít. Tần Nguyệt cảm thấy vô cùng khổ sở vì nhận định của mình. Có phải anh trai cảm thấy chán ghét người em trai này rồi không...

Tần Dạ vẫn đi sớm về muộn như trước, Tần Nguyệt không nói gì, chỉ im lặng đếm thầm số ngày.

Ngày cậu phải rời đi, cũng nhanh thôi. Ngay từ đầu cậu đã nói, đợi khi vết thương của anh lành lặn hẳn, cậu sẽ rời đi.

Cuối cùng một tháng trôi qua.

Ngày hôm đó, Tần Nguyệt thừa dịp Tần Dạ còn đang ngủ, len lén lấy hành lý đã được sắp xếp sẵn, chuẩn bị ra đi.

Trước khi đi, cậu không chịu nổi muốn nhìn Tần Dạ một chút. Không hề đấu tranh tư tưởng, cậu chỉ đi thẳng vào trong phòng ngủ, lẳng lặng bước đến giường ngắm nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của anh trai.

Khe khẽ thở dài, cậu xoay người lại, đang định yên lặng rời đi thì tay bị Tần Dạ bắt lấy.

“Anh? Có chuyện gì sao?” Tần Nguyệt quay đầu nhìn Tần Dạ.

“Cậu muốn đi đâu?” Tần Dạ hỏi thẳng.

“Anh, vết thương của anh đã lành rồi, em cũng nên quay về Đài Loan.” Tần Nguyệt nặng nề trả lời.

“Vậy tại sao nhân lúc tôi ngủ mới đi?” Tần Dạ cố chấp hỏi.

“Anh, em không ngờ, sao lại không biết một tháng qua anh trốn tránh em?” Tần Dạ ngáp ngừng một chút, không thể kìm nén mà hít một hơi thật sâu, “Em biết anh không muốn nhìn thấy em, nên thật ra em nên rời đi thì tốt hơn.”

“Không phải tôi không muốn nhìn thấy cậu.” Tần Dạ chậm rãi nói.

“Anh hai, anh rõ ràng đang trốn tránh em.” Tần Nguyệt bắt đắc dĩ nói.

“Tôi trốn tránh cậu là bởi vì cậu...” Hai vành tai của Tần Dạ hơi đỏ lên dù khuôn mặt anh vẫn không chút thay đổi, “Buổi tối hôm đó cậu uống rượu say làm chuyện gì cậu thật sự không nhớ sao?”

“Em không nhớ gì hết.” Tần Nguyệt thẳng thắn thừa nhận.

“Hôm đó cậu nói với tôi, cậu thích tôi.” Tần Dạ cúi đầu nói.

Tần Nguyệt nghe xong, khuôn mặt trở nên trắng bệch. Hóa ra anh trai đã biết chuyện này nên mới trốn tránh cậu, cũng khó trách, em ruột loạn luân yêu mình không phải là chuyện hay ho gì... Tần Nguyệt tự giễu.

“Anh, anh biết rồi thì em cũng nói, em không muốn làm em trai anh.” Tần Nguyệt nhìn Tần Dạ, ánh mắt tràn ngập tình cảm sâu xa, “Em luôn thích anh như thích người yêu. Mặc dù anh có lẽ cảm thấy em rất buồn nôn.”

“...”

“Anh, em thật sự thích anh.” Trong bóng tối, con mắt của Tần Nguyệt trong vắt.

Tần Dạ vẫn im lặng như trước, không nhìn ra chút gì trên khuôn mặt điển trai. Tần Nguyệt cắn môi dưới, chậm rãi bước qua. Nhìn Tần Nguyệt từ từ đến gần mình, hơi thở của Tần Dạ ngừng lại, giơ tay đẩy cậu ra. Tần Nguyệt bị anh đẩy, không hề tức giận, mà nở một nụ cười cứng ngắc buồn thảm.

“Anh, xin lỗi.”

Tần Nguyệt quay người, không một chút do dự xách vali lên và đi.

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, Tần Dạ bỗng chốc thở dài, thả lỏng tâm trạng vốn căng thẳng của mình. Nhưng không hiểu vì sao, nhịp tim đập nhanh và mạnh hơn bao giờ hết, màng tai anh thậm chí không thể tiếp nhận nổi tiếng tim đập, vành tai nóng ran, trên mặt vẫn cảm giác được hơi thở nóng bỏng của Tần Nguyệt vừa mới quét qua. Vô thức đi đến bên cửa sổ, anh nhìn bóng lưng cao gầy cô đơn bước đi của Tần Nguyệt, một cảm giác lạ thường bỗng dâng lên trong lòng, khiến anh rất lâu không thể lý giải.

Mấy ngày sau.

Nhìn bóng đêm dày đặc bên ngoài, Tần Dạ thay một bộ quần áo sạch sẽ, lái xe đến một quán bar khá nổi tiếng ở trung tâm thành phố. Anh không từ chối người phụ nữ vừa tiếp cận anh, càng không hỏi nguyên nhân cô ta đến gần anh. Hai người cùng nhau vào thang máy, thuê phòng khách sạn ở tầng cao nhất của quán bar.

Từ trước đến nay anh luôn dùng cách này để giải quyết dục vọng. Công việc của anh không thích hợp cùng người khác quan hệ lâu dài, nên anh chọn cách đơn giản nhất, chính là tình một đêm. Cơ thể mềm mại của phụ nữ ma sát trên người khiến anh trở nên hưng phấn. Anh áp đảo cô ta, không nói một câu nào, qua loa vuốt ve đối phương rồi tiến nhập vào lối vào ẩm ướt và ẩm nóng kia, từng chút thúc đẩy, cô gái bị anh làm cho rên rỉ không ngừng. Kết thúc một lần, cô ta thở dốc hỏi anh có muốn tiếp tục hay không. Anh từ chối, sửa sang lại quần áo chưa bị cởi ra, tiện thể lưu lại tiền thuê phòng khách sạn, không chút lưu luyến mà rời đi.

Tần Dạ ngồi trong chiếc Ferrari đỏ rực của mình, khẽ chau mày. Lúc làm tình, không phải anh không cảm thấy hưng phấn, nhưng không hiểu tại sao, trong lòng luôn nhớ đến khuôn mặt ảm đạm của Tần Nguyệt đêm hôm đó, còn có câu nói khàn khàn “Anh, xin lỗi.”

Thật sự là điên rồi. Lẽ nào anh quan tâm đến Tần Nguyệt còn nhiều hơn so với anh nghĩ?

Nhưng nghĩ kỹ lại, Tần Nguyệt nói thích anh, có lẽ là liên quan đến vẻ bề ngoài này của anh.

Tần Dạ hiểu rất rõ, anh được thừa kế vẻ đẹp sắc sảo của người mẹ. Nếu một người phụ nữ có vẻ ngoài như anh, chắc chắn là một lợi thế lớn, nhưng một người đàn ông đích thực lại có nét đẹp trung tính này thì không có gì để vui mừng. Tuy nhiên, Tần Nguyệt lại nói thích anh, thích người anh trai là anh.

Tần Dạ phiến não xoa xoa mái tóc đen như mực, lái ô tô, đạp chân ga rời đi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Tần Dạ đẩy cánh cửa có tấm biển đóng cửa, đi thẳng vào quán bar nhỏ tồi tàn.

Bên trong chỉ có hai người, là Kim – người pha chế rượu, người còn lại đang nằm ngủ trên sofa, được đắp

một chiếc chần, hình như là Lotus.

“A, A Dạ, sao cậu lại tới đây?” Đôi mắt của Kim khép lại thành một đường cong dài mảnh, để lộ một nụ cười kỳ dị.

Bình thường ngoại trừ bàn bạc công việc hoặc hẹn gặp ông chủ, Tần Dạ rất hiếm khi xuất hiện ở chỗ này.

“Tôi trước đây nghe Igarashi nói, cậu có bằng bác sĩ tâm lý?” Tần Dạ không đáp mà hỏi.

“Ừ.” Kim nháy nháy mắt, “Sao vậy, chẳng lẽ... cậu tìm tôi để được tư vấn?”

Tần Dạ không trả lời.

“Thật không giống với phong cách của cậu.” Kim khẽ cười, pha một ly cocktail Long Island đưa cho Tần Dạ.

Ngồi trên ghế cao, Tần Dạ chậm rãi uống một ngụm cocktail trong suốt, mở miệng nói, “Cậu còn nhớ em trai tôi không?”

“Oh, ý cậu là cậu bé dễ nhìn lớn lên không giống cậu đó chứ gì?” Kim thành thạo lau ly thủy tinh, khuôn mặt điển hình của người phương Tây tỏa ra sự nhẹ nhàng dưới ánh sáng êm dịu của ánh đèn.

“Một tháng trước, cậu ấy nói với tôi là cậu ấy thích tôi.” Tần Dạ siết chặt ly cocktail, đầu lông mày hơi nhướng lên giống như đang suy nghĩ điều gì đó phức tạp.

“Ừ, hai anh em các cậu yêu thương nhau không phải tốt sao?” Kim gỡ lông mày, đáy mắt hiện ra sự bông đùa.

“Cậu ấy thích tôi kiểu mang theo tình dục.” Tần Dạ lạnh lùng, liếc mắt nhìn người đàn ông cao to trước mặt.

Kim cười xin lỗi, khoát tay, “Vậy thì sao? Cậu muốn hỏi tôi vấn đề gì?”

“Tôi muốn biết, tại sao cậu ấy lại có loại tình cảm đó với tôi?” Tần Dạ nhẹ giọng nói, có một chút áp lực trong âm điệu.

“Theo định nghĩa cơ bản nhất, ngoại trừ có tình cảm thân nhân thì đồng thời cậu ta còn có tình yêu nồng nàn với cậu.”

“Không cần nói lời dư thừa.” Tần Dạ lại trừng mắt.

“Được rồi được rồi, nhưng cậu phải cho tôi nói từ đầu chứ?” Kim tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Trước hết phân tích về chuyện cậu ta có hứng thú với đồng tính.”

“Nói đi.” Tần Dạ ngắn gọn đáp lời.

“Nói chung, đồng tính luyến ái thường được hình thành bởi ba nguyên nhân, yếu tố sinh lý, yếu tố gia đình và yếu tố động lực tâm lý. Nhưng hiện nay không đủ tính chân thực để xác nhận yếu tố đầu tiên, nên chúng ta bỏ qua nó. Yếu tố gia đình, tôi không biết quan hệ gia đình của các cậu như thế nào, nên cũng không thể nói được gì, nhưng căn cứ vào quan sát của tôi, cậu ta không phải là loại người chịu ảnh hưởng sâu sắc từ gia đình nên lý do này cũng bị loại bỏ.” Kim rót một ly rượu cho mình, sau đó uống một ngụm, “Còn lại là yếu tố động lực tâm lý.”

Tần Dạ lẳng lặng lắng nghe.

“Theo lý thuyết của Freud, một người sản sinh tình dục với người cùng giới là bởi vì người đó có hội chứng tự mê, tự yêu bản thân mình, vì vậy có ham muốn tìm kiếm một cá thể tương tự bản thân. Chỗ này muốn nói, yếu tố động lực tâm lý ở đây chính là việc định dạng giới tính của một người: thay vì phân ra giới tính nam nữ về thể xác thì càng thiên về thuộc tính âm dương trong tâm hồn hơn.” Kim ngừng một chút. “Nhưng em trai cậu, cậu ta... Từ những gì tôi quan sát được, cậu ta là điển hình của những người đàn ông dị tính bình thường, nên những điều tôi vừa nói cũng không được thành lập.”

Tần Dạ nheo mắt nhìn thẳng vào Kim.

“Theo học thuyết phức cảm Oedipus (1), tôi có thể nói cho cậu, đây là cảm giác mà hầu hết mọi người đều có, chỉ là mức độ nặng nhẹ mà thôi.” Kim dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm ly rượu, “Nhưng nếu em trai cậu quả thật là đồng tính luyến ái, có loại tình cảm này với cậu thì cũng chỉ là hành vi rất phổ biến.”

Tần Dạ nhú mày, “Có nghĩa là gì?”

“Trong một báo cáo nghiên cứu năm 1995 ghi nhận rằng xác suất nam đồng tính luyến ái và anh em trai có quan hệ huyết thống phát sinh loạn luân xảy ra cao hơn so với người bình thường gần 1500%; báo cáo nghiên cứu cũng nói rằng nam đồng tính luyến ái và loạn luân là hiện tượng tự nhiên không có nguyên nhân, đồng thời chỉ ra rằng, trong gia đình có người đồng tính luyến ái, xác suất xảy ra loạn luân cao hơn 100% so với gia đình bình thường khác.” Kim tỉnh bơ giải thích rõ.

Tần Dạ lẳng lẽ mở miệng nốc một ngụm rượu.

“Nhưng mà a... Em trai cậu cũng không giống thể loại đồng tính luyến ái được phân chia ra ở trên.. Trừ khi, cậu ta bẩm sinh đã yêu đàn ông.”

Tần Dạ im lặng một chút, không phải không có lời nào để nói mà là anh đang suy nghĩ phải nói cái gì. Một lát sau, Tần Dạ mở miệng, “Thật ra... trước đây cậu ấy có hẹn hò với bạn gái.”

“Cho nên nói, cậu ta không phải là không có cảm giác với phụ nữ?” Kim nương mày.

“Có lẽ là thế.” Tần Dạ ngập ngừng một chút, trả lời.

“Như thế cũng rất quái lạ, em trai cậu... có thể tiếp thu phụ nữ, nhưng mặt khác lại có cảm giác với cậu, nói không chừng trong quá trình cậu ta trưởng thành xảy ra biến đổi gì đó, cho nên mới khiến cậu ta có loại khuynh hướng này...”

“Tôi không biết.” Tần Dạ phiền não, “Từ nhỏ cậu ấy đã được cưng chiều, tất cả mọi người đều yêu thương cậu ấy. Trước đây lúc tôi còn ở trong cái nhà đó, cậu ấy cũng xem thường tôi, không ngờ bây giờ thái độ lại thay đổi, hình như trong suốt mười năm tôi bỏ đi, cậu ấy chưa từng quên tôi...” Có lẽ do trong lòng quá bối rối, người trước nay luôn lãnh đạm như Tần Dạ lại nói ra nghi vấn trong lòng.

“Oh, có thể là trước khi cậu rời đi cậu ta đã nhận thức được cảm giác của mình, nhưng không biết phải đối diện với cậu ra sao, cho nên không dám gần gũi tiếp xúc với cậu...” Kim nương một chút, phát hiện Tần Dạ không phản bác thì tiếp tục nói, “Từ đầu cậu ta không có thái độ thân thiện với cậu, nên sau khi cậu ta biết được tình cảm của mình thì lại càng không biết phải đối diện với cậu thế nào...”

Tần Dạ rũ mi mắt, con ngươi đen đẹp dễ nhìn chăm chăm vào mặt quầy bar trơn bóng, tâm trí phút chốc bị cuốn về thời gian thật lâu trước đây, khi anh chưa rời bỏ gia đình kia.

Lúc đó, anh là học sinh cao trung còn Tần Nguyệt cũng học chung một trường nhưng khác lớp.

Trong trí nhớ, có lúc bất chợt nghĩ đến, cách họ sống với nhau, quả thật là không bình thường.

Rõ ràng là anh em ruột nhưng hai người rất ít khi nói chuyện, không hề đi chung với nhau, cho dù ở chung dưới một mái nhà cũng tựa như hai người xa lạ. Thời gian đó, Tần Dạ đã học được cách bảo vệ chính mình, anh biết, không thể ảo tưởng tìm kiếm tình thân. Có lẽ lúc còn bé xíu, anh cũng có lúc khao khát tình thân, tuy nhiên bố luôn coi anh như người vô hình, thậm chí đi qua bên cạnh anh, sau đó cười dịu dàng ôm lấy Tần Nguyệt để thương, hai bố con vui vẻ cùng nhau chơi đùa.

Vậy, sự có mặt của anh trong cái gia đình đó có ý nghĩa gì?

Tần Dạ chưa từng ngừng suy nghĩ về vấn đề này, từ khi lên cấp hai, cho dù cô đơn khổ sở, anh cũng không suy nghĩ bất luận chuyện gì liên quan đến người nhà, có lẽ nói đúng hơn là không muốn nghĩ.

Mọi suy nghĩ đều dồn hết vào thứ mình không có được, đến khi tình cảm tan vỡ, người bị tổn thương sâu sắc nhất chính là bản thân, cho nên anh luôn nhắc nhở mình không thể ôm ảo tưởng giả tạo đó được, không thể ôm quá nhiều khát vọng với thứ tình thân mà mãi không chiếm được.

Không thể.

Tần Dạ chợt nhớ đến, bởi vì phải lựa chọn chương trình học ở cao trung nên có một thời gian hai người họ ở cùng một phòng học. Trong cùng một tiết học, dù Tần Nguyệt luôn tránh nhìn anh, nhưng anh sẽ không tự chủ được mà nhìn về phía Tần Nguyệt. Thành thật mà nói, anh rất thèm muốn vẽ bề ngoài giống bố của Tần Nguyệt. Tần Nguyệt không giống Tần Dạ, anh có khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ do di truyền của người mẹ mất sớm, chỉ nhìn mỗi mặt thì khá là giống con gái. Nếu như anh lớn lên giống bố, có phải sẽ được người nhà yêu thích hơn một chút?

Mỗi lần suy nghĩ về điều này, Tần Dạ lập tức sẽ bác bỏ ý nghĩ của chính anh, sau đó nói với bản thân, cho dù khuôn mặt giống bố nhưng trong huyết quản vẫn chảy dòng máu của người mẹ mà bố chán ghét, loại ngăn cách đó đối với khuôn mặt thì có thể phá hủy được sao?

Tần Dạ vừa chìm vào suy nghĩ của mình, vừa uống thêm một ngụm cocktail, tiếng nhạc bị ai dập dềnh trong không gian tối mờ, không biết từ lúc nào, Lotus vốn đang lim dim ngủ tĩnh dậy, ở một góc trên sofa yên lặng kéo đàn. Khuôn mặt sắc nét mang theo chút mờ mịt, đôi mắt màu đen thuần khiết lóe ra chút lấp lánh, chiếc đàn dương cầm màu vỏ quýt sáng rõ dưới ánh đèn, trái ngược với vẻ khó hiểu của cậu ta.

Kim nhanh nhạy không nói nhiều lời mà tiếp tục lau ly rượu. Tần Dạ không nói gì, uống hết rượu, giống như mọi khi không chào tạm biệt liền rời đi.

Dẫm chân ga, Tần Dạ không tập trung lái xe, trái lại dường như anh đang máy móc thao tác khống chế chiếc xe hơi công suất lớn này, dừng lại tại chỗ đèn giao thông gần ngõ.

Tần Nguyệt... Em trai anh... thích anh.

Dường như đến bây giờ anh mới thật sự tiêu hóa được chuyện này, Tần Dạ trầm nghĩ đáng lẽ bản thân phải cảm thấy buồn nôn, nhưng không biết tại sao, khóe miệng anh tự động cong lên.

Ngoài cửa sổ xe, đêm tối yên tĩnh, trăng non trong trẻo, bên trong Tần Dạ im lặng chăm chú nhìn ra ngoài xe mà bất giác mỉm cười.

Hết chương 5

Chú thích (1): Ai muốn tìm hiểu về Sigmund Freud's views on homosexuality và học thuyết Oedipus Complex của ông thì search Google nhé.

6. Chương 6

Vài ngày trước.

Tần Nguyệt kéo vali, chậm rãi đi trên con đường đêm, dưới ánh đèn yếu ớt, vẻ mặt cứng ngắc.

Gió thổi vào buổi tối rất lạnh, Tần Nguyệt co cơ thể lại, ngồi bệt xuống ghế đá ở ven đường, đặt vali ở một bên.

Cậu lấy điện thoại di động từ túi quần ra, ấn một dãy số quen thuộc, một lúc lâu sau, người bên kia mới nhận cuộc gọi.

“... A lô...” Giọng nói mệt mỏi của người đàn ông vang lên, Tần Nguyệt mới nhớ ra bởi vì chênh lệch múi giờ, ở nơi cậu ta hẳn là mới sáng sớm.

“Là tớ. Tần Nguyệt.” Cậu nói.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Âm thanh của cậu ta có chút tỉnh táo ra, nhưng Tần Nguyệt có thể tưởng tượng ra dáng dấp ôm chăn bông không buông của cậu ta.

“Tớ...” Tần Nguyệt mới nói được một chữ “tớ” liền bật khóc nức nở, nước mắt lạnh lẽo lặng lẽ rơi xuống.

“Nguyệt, xảy ra chuyện gì?” Lúc này người đàn ông đã hoàn toàn tỉnh táo, lo lắng hỏi.

“Tớ...” Vẫn chỉ là một chữ “tớ”, Tần Nguyệt không thể nói ra bất cứ điều gì, nước mắt tạo thành hàng dài trên khuôn mặt đẹp trai, tạo thành một mảng nước lớn trên mặt đất.

“Cậu bây giờ đang ở đâu?” Cậu ta nóng ruột hỏi.

Tần Nguyệt kìm nén ghen ngào, ngắt quãng đọc những chữ trên biển hiệu đường bộ.

“Cậu chờ tớ, tớ sẽ nhanh đến thôi, trước hết cậu tìm một khách sạn chờ tớ.” Giọng nói dịu dàng trầm thấp, phía bên kia di động truyền đến tiếng tìm kiếm đồ vật của cậu ta, “Chết tiệt, hộ chiếu của tớ chạy đi đâu rồi!” Cậu ta chửi bới, nhưng vẫn tiếp tục tìm kiếm.

Tần Nguyệt im lặng nghe tiếng động phía đầu dây bên kia, nước mắt dần dần ngừng lại. Cậu đứng lên, nghe tiếng hành động lộn xộn của cậu bạn phía đầu dây, bước tiếp trên con đường tối. Không phải đi vòng nhiều, Tần Nguyệt tìm được một khách sạn không tệ lắm, sau khi lấy chìa khóa, cậu gửi tin nhắn số phòng và địa chỉ khách sạn cho cậu ta.

Bên ngoài cửa sổ kiểu Pháp của khách sạn vẫn tối đen, Tần Nguyệt không bật đèn, nửa ngồi nửa nằm trên sofa, ý thức dần dần mờ mịt.

Khi tỉnh lại thì đã là hoàng hôn của ngày hôm sau, không biết khi nào cậu đã nằm trên giường, trên người

được đắp một cái chăn lông mềm mại, có tiếng TV mơ hồ truyền đến bên tai.

Cậu mở mắt, bóng lưng quen thuộc của một người đàn ông đang ngồi ở mép giường, đối diện với cậu.

“Bạch Mi?” Vừa mới mở miệng nói, Tần Nguyệt phát hiện giọng nói của cậu khàn khàn và khô.

“Ồ, cuối cùng cậu đã tỉnh.” Cậu chàng khôi ngô nở một nụ cười, mái tóc bạch kim dưới ánh mắt trời tỏa ra màu vàng nhạt.

“...” Cậu không nói gì.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Lúc cậu gọi điện thoại đến tớ sợ muốn chết...” Tự nhiên lại gọi điện thoại rồi phát khóc, Bạch Mi cười, “Thật không có biện pháp với cậu.” Cậu ta chớp chớp mắt.

“Tớ... Bị từ chối rồi.” Tần Nguyệt bứt rứt nói, vẫn nằm trên giường không nhúc nhích.

“Bị anh trai cậu từ chối?” Bạch Mi tắt TV, ngồi bên cạnh Tần Nguyệt, “Thế nên cậu mới gọi điện cho tớ khóc lóc kể lể?”

“Ừm.”

Bạch Mi nhẹ nhàng thở dài, “Không phải tớ không muốn nói với cậu, nhưng mà ngay từ đầu anh trai của cậu không có khả năng chấp nhận cậu.”

“Sao lại nói vậy?” Tần Nguyệt nhướn mày.

“Nếu anh ta không phải đồng tính luyến ái, cậu phải tìm mọi biện pháp khiến anh ta có hứng thú với đàn ông; nếu anh trai cậu không có hứng thú với cậu, cậu phải tìm mọi biện pháp khiến anh ta mê đắm cậu.” Bạch Mi khẽ cười.

“Nói thì dễ lắm. Lỡ may anh ấy thấy cơ thể tớ liền lập tức chán ngán thì phải làm sao?”

“Tin tớ đi, cậu có sức hấp dẫn hơn cậu tưởng tượng nhiều.” Bạch Mi vươn tay, vuốt mái tóc Tần Nguyệt, “Cậu vô cùng có sức quyến rũ với người đồng tính.”

“Vậy cậu có hứng thú với tớ không?” Tần Nguyệt hỏi ngược lại.

“Đương nhiên rồi ~~~.” Bạch Mi kéo dài âm thanh, “Nói thật cho cậu biết, mặc dù chúng ta là bạn bè, nhưng sự yêu thích sinh lý của tớ vẫn sẽ không thay đổi.”

“Ồ.” Cậu lúng túng đáp lời. Nhưng mà anh trai có lẽ không phải là đồng tính luyến ái.

“Ồ cái gì, cậu nghĩ cách khiến anh ta thích cậu đi!” Cậu ta hăng hái nói.

“Tớ nghĩ... Cơ bản là khả năng không nhiều...” Tần Nguyệt trốn tránh nhăm mắt lại, “Chúng tớ là anh em ruột...”

“Anh em thì thế nào? Cậu biết rõ anh ta là anh trai cậu mà lại thích anh ta? Đã thế còn lo lắng cái gì nữa! Trực tiếp lên giường là được rồi!” Bạch Mi cao giọng, ánh mắt màu hổ phách lấp lánh.

“Trực tiếp lên giường...” Tần Nguyệt mở mắt ra.

“Cậu biết đấy, đàn ông đều là động vật cảm quan.” Bạch Mi nói tiếp, “Nếu anh ta không thích đàn ông, vậy cậu để anh ta mở mang tầm hiểu biết, cho anh ta thấy cậu là một người đàn ông rất lôi cuốn.”

“Ý cậu là...” Tần Nguyệt suy tư.

“Cậu trực tiếp ép buộc đi.” Cậu ta nói.

“Không được.” Tần Nguyệt từ chối.

“Sao lại không được?” Cậu ta nhăn mày.

“Lỡ may anh ấy càng chán ghét tớ thì phải làm sao?” Tần Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Bạch Mi.

“Cậu bao giờ cũng thế, làm gì cũng lo lắng về kết quả, nên không dám làm thật bao giờ.” Bạch Mi vẽ mặt phức tạp, “Sao cậu không nghĩ rằng, làm thế anh ta mới có thể tiếp nhận cậu?”

“Sao lại có khả năng thế được...” Tần Nguyệt lộ vẻ rối ren đáp lại.

“Nguyệt, tớ không nói nhiều, tự cậu nghĩ kỹ đi. Tình huống của các cậu là đã rơi xuống vực sâu rồi... Nếu đã rơi xuống vực sâu, thì sẽ không có khả năng có tình huống tồi tệ hơn nữa xảy ra. Các cậu đã không còn đau đốn dư thừa nào nữa rồi.”

“...”

“Muốn có chuyển biến hay muốn đậm chân tại chỗ, là tùy cậu quyết định.”

Tần Nguyệt nhìn khuôn mặt tuần tú của người bạn thân, hồi lâu không nói nên lời.

Làm, hay không làm?

Nếu muốn làm, đầu tiên cậu phải suy nghĩ một việc, cậu, Tần Nguyệt, chưa có bất kỳ kinh nghiệm gì về việc mê hoặc đàn ông. Thứ hai, anh trai và cậu, ai trên ai dưới? Với tính cách của anh trai, không có khả năng anh ấy sẽ nằm dưới...

“Nguyệt, cậu không cần lo lắng, có vấn đề gì cứ tìm tớ.” Vẻ kiêu ngạo hiện lên trên khuôn mặt đẹp trai của Bạch Mi.

“Tớ...” Tần Nguyệt ngập ngừng, không biết phải nói thế nào.

“Nói đi.”

“Tớ... Tớ chưa làm bao giờ...” Tần Nguyệt quay người đưa lưng về phía Bạch Mi, cho dù như thế, trong nháy mắt hai vành tai Tần Nguyệt đều đỏ lên.

Bạch Mi biết Tần Nguyệt muốn nói đến cái gì, làm trong cổ họng rồi nói, “Tớ biết cái này. Chuyện này cậu có thể học, kinh nghiệm có thể tích lũy dần dần, nhưng mà cậu chắc chắn là sẽ không lùi bước chứ?”

Tần Nguyệt vẫn quay lưng về phía Bạch Mi, trong lòng phức tạp. Lời cậu ta nói không phải là không có lý, khác nhau của việc làm hay không làm là cậu có quyết tâm hay không.

Cuối cùng vẫn là quay về vấn đề nguyên bản, làm hay không làm?

Tần Dạ lái chiếc xe hấp dẫn mắt người dần dần về đến nhà anh. Anh dẫm phanh xe, đậu xe ở trước cửa, tắt máy rồi xuống xe.

Anh vẫn luôn nghĩ về những lời Kim nói với anh ở quán bar nên không chú ý đến một người đang đứng trước cửa phòng. Đến khi một giọng nói quen thuộc truyền vào tai anh thì anh mới chú ý đến người đứng cách anh vài bước chân, nhớ đến chủ nhân của giọng nói ầm ập đó.

“Anh...” Gương mặt đẹp trai của Tần Nguyệt dưới ánh đèn đường lơ mơ nhìn không rõ, chiếc mũi cao thẳng tạo thành bóng mờ trên khuôn mặt.

“Mấy ngày vừa rồi cậu ở đâu?” Tần Dạ hỏi thẳng. Mặc dù Tần Nguyệt là người trưởng thành nhưng cậu chưa quen với đất nước và con người Anh, nên khiến Tần Dạ không yên tâm về cậu.

“Em ở khách sạn.” Tần Nguyệt bình tĩnh nhìn chăm chú người anh trai mà cậu yêu, không hề chớp mắt,

đường như tham lam muốn nhìn thật kỹ người đàn ông phong thái hơn người ở trước mặt.

“Vào đi...” Tần Dạ đến gần cậu, thờ ơ móc chìa khóa ra mở cửa, tiện tay kéo Tần Nguyệt vào nhà.

“Anh... Em nhớ anh...” Giọng nói của Tần Nguyệt rất mềm mại nhẹ nhàng, pha trộn một chút bi thương...

Khi Tần Dạ phản ứng được em trai anh nói cái gì, thì bị người đàn ông đẹp trai ôm lấy, hơi thở ấm áp của cậu phả vào gáy anh.

“Tần Nguyệt... Cậu làm gì?!” Tần Dạ không giãy dụa, chỉ nhẹ giọng hỏi.

“Anh, anh thật sự không thể tiếp nhận em sao?” Giọng nói của Tần Nguyệt cực kỳ nghiêm túc.

“Tôi...” Tần Dạ nghẹn lời. Anh không biết phải lý giải cảm xúc của mình như thế nào, anh không hề cảm thấy chán ghét việc Tần Nguyệt thích anh, ngược lại dưới đáy lòng trỗi lên một sự vui mừng nhẹ nhàng.

“Chúng ta thử một lần có được không? Anh...” Tần Nguyệt vùi mặt vào cổ Tần Dạ, hơi thở ấm nóng khiến trong lòng anh có chút ngứa ngáy.

Anh không trả lời cậu.

Tần Nguyệt thấy anh trai như thế cũng không hỏi gì thêm, lấy tay ôm lấy gò má Tần Dạ, hai người họ giữ nguyên tư thế này vụng về hôn, chính xác là Tần Nguyệt đơn phương dùng môi lưỡi mơn trớn anh trai cậu. Sau nụ hôn nhẹ nhàng này, Tần Nguyệt dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn Tần Dạ, người phía sau ngơ ngẩn nhìn ánh mắt ướt át sâu thẳm của cậu, không lên tiếng.

“Anh...” Tần Nguyệt nói khe khẽ bên tai anh, rõ ràng chỉ là một tiếng gọi rất bình thường nhưng Tần Dạ nghe xong, vành tai không tự chủ được mà nóng lên.

Tần Dạ quay người cố sức hôn Tần Nguyệt, không nghĩ nhiều, chỉ là hành động quyết định theo đuổi dục vọng dưới đáy lòng mà thôi. Tần Nguyệt bị sự chủ động của anh làm cho sợ hãi, lập tức ôm chặt lấy anh, cùng anh hôn môi thật sâu.

Đầu tiên là đầu lưỡi mềm mại và linh hoạt đảo quanh ở hàm răng, sau đó lướt qua từng chiếc răng ngọc, ngậm lấy chiếc lưỡi mềm của đối phương, từng chút liếm mát, nuốt vào chất lỏng ngọt ngào của đối phương, chìm vào cảm giác say sưa ngây ngất của nụ hôn triền miên lưu luyến.

Hai người dây dưa đi vào phòng khách, Tần Dạ dùng tay xé chiếc áo sơ mi trên người Tần Nguyệt, ngay lập tức vài chiếc cúc áo bật ra, để lộ xương quai xanh khiêu gợi và da thịt màu ngà mịn màng của cậu. Tần Nguyệt thở hổn hển, thò tay vào trong áo phông của Tần Dạ, xoa phần bụng có bắp thịt đẹp đẽ của anh. Hai người ôm nhau, hạ thân chà xát, đều ở trạng thái tên đã lên dây.

Dường như có một sự ăn ý, khi tay của Tần Nguyệt sờ vào hạ thân của Tần Dạ thì Tần Dạ cũng vươn tay đặt lên chỗ cứng đến phát đau của Tần nguyệt, cách hai lớp vải mà vượt ve. Cho dù chỉ như thế Tần Nguyệt cũng cảm thấy cực kỳ hưng phấn giống như bản thân cậu vừa uống thuốc kích dục, tim đập mạnh mẽ không thể kiểm soát tựa hồ như sẽ bị vỡ ra mà chết.

Tần Nguyệt thở dốc không ngừng, tiếp cận vành tai trắng nõn của anh trai, mút liếm rồi di chuyển xuống cần cổ, bờ vai dài, xương quai xanh tinh tế, chiếc cằm thon nhọn, gò má ửng hồng, hàng lông mày đang chau lại, sau đó đến sống mũi li ti mồ hôi, cuối cùng là làn môi mỏng đang nhếch lên. Hôn môi cuồng nhiệt giống như đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Tần Dạ chưa bao giờ biết, anh có thể cùng một người đồng giới hôn nhau kịch liệt đến thế. Cho dù có làm tình, từ trước đến nay anh vẫn luôn lạnh lùng bình tĩnh, hiếm khi vì khoái cảm tình dục mà không khống chế được bản thân mình.

Ham muốn ngày càng tăng lên, đơn thuần hôn môi không làm Tần Dạ thỏa mãn, anh không chút suy nghĩ kéo tuột quần dài của Tần Nguyệt ra. Khi đôi chân thon dài và rắn chắc hiện ra trước mắt thì Tần Dạ không nhìn được đầy Tần Nguyệt ngã xuống sofa, cúi đầu gặm cắn đường cong đẹp đẽ bên trong bắp đùi, để lại dấu vết loang lổ.

Tần Nguyệt cắn môi, hơi thở nặng nề nhưng cậu không dám rên rỉ, chỉ vì cậu cảm thấy thẹn thùng.

Tần Dạ vẫn chăm chú liếm, một tay vươn ra xoa nắn bộ phận bên dưới quần lót của Tần Nguyệt, anh tiếp tục mút từng chút một trên bắp đùi cậu, Tần Nguyệt bị kích thích, bật ra một tiếng rên nhẹ, nơi được Tần Dạ chà xát trở nên ẩm ướt.

Khuôn mặt cậu đỏ bừng, cắn môi thở dốc, nửa người trên trần trụi hô hấp phập phồng.

Tần Dạ ghé sát người Tần Nguyệt, chậm rãi cởi quần lót bị chất lỏng tình dục thấm ướt của cậu ra. Tần Nguyệt xấu hổ nhắm mắt, không dám nhìn hình ảnh khiến người khác khó có thể thản nhiên chống đỡ.

Không khí dường như có lửa, mỗi một khi hít vào, Tần Dạ đều cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, cơ thể nóng lên giống như đang bị lửa thiêu đốt, đổ từng lớp mồ hôi, nhưng cả người không nhìn được cứ tiếp cận nguồn nhiệt đó, tựa như bị thiêu thành tro cũng cam lòng.

Lột chiếc áo sơ mi còn lại mấy chiếc cúc của Tần Nguyệt xuống, Tần Dạ hơi chống đỡ cơ thể, bắt đầu cởi quần áo trên người mình, cho đến khi chính anh và đối phương đều trần trụi, mới một lần nữa đè lên thân thể dẻo dai nóng rực đầy mồ hôi của Tần Nguyệt.

7. Chương 7

Tần Nguyệt thở gấp gấp, đôi mắt tràn đầy tình yêu nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ ửng của người đàn ông đang nằm trên người mình. Tần Dạ chậm rãi kề sát cơ thể anh với Tần Nguyệt, nhẹ nhàng dùng răng nhay nhay đầu vú màu nâu trước ngực Tần Nguyệt, vươn đầu lưỡi liếm láp, cho đến khi nơi đó cứng lên và chuyển thành màu đỏ cũng không dừng lại.

Tần Nguyệt vươn tay ôm lấy đầu Tần Dạ, muốn ngăn cản phương thức tấn công khiến cậu thấy then thừng đó nhưng cậu không thể kéo anh ra. Người đàn ông vẫn cố chấp mà liếm mút nơi không thể chảy ra sữa như của phụ nữ, tiếng hút vang lên tạo thành thanh âm dâm mỹ mà ướt át, mỗi một cử động của anh đều khiêu khích cơ quan thần kinh căng thẳng muốn đứt ra của Tần Nguyệt.

“Anh, dừng... dừng liếm nữa...” Khóe mắt ửng đỏ, Tần Nguyệt mở to đôi mắt mù sương nói.

Anh khẽ mỉm cười với cậu, nụ cười đẹp dễ đó khiến cậu bỗng chốc bị mất hồn, sau đó rời miệng đi xuống gặm cắn vùng eo tinh tế của cậu, để lại vết đỏ hồng trên đường cong hoàn mỹ, tiếp đó từ từ đi xuống xương hông khiêu gợi, vươn đầu lưỡi khẽ liếm, để lại một vết tích ẩm ướt.

“Anh...” Tần Nguyệt khàn khàn gọi, anh ngẩng đầu nòng nân hôn lên đôi môi cậu.

Tần Nguyệt hít vào ôm lấy Tần Dạ, hai chiếc lưỡi đồng thời thâm nhập sâu vào khoang miệng đối phương, mơn trớn qua lại, liếm hút dây dưa, chòe ghẹo mút mát. Hai người dường như nghiện hành động này, hôn rất lâu không hề dừng lại.

Rất lâu sau mới rời môi.

Khuôn mặt hai người đều đỏ lựng, thở hổn hển gấp gáp. Tần Nguyệt di chuyển thân thể, xoay người nằm lên trên Tần Dạ.

Tần Dạ vươn tay, không nói gì vuốt ve mái tóc ẩm ướt của Tần Nguyệt.

Tần Nguyệt mỉm cười nhìn anh, lập tức ngồi dậy, ngồi trên thắt lưng Tần Dạ. Vật giữ hai chân Tần Dạ bị Tần Nguyệt dùng hông cọ trở nên to và cứng hơn, giống như ngọn lửa bùng lên khiến Tần Dạ không kìm được bật ra một tiếng rên rỉ.

Tần Nguyệt giơ tay cầm lấy vật căng cứng đến phát đau của Tần Dạ, di chuyển lên xuống, anh bị kích động, rên rỉ càng nhiều hơn.

Trong mơ màng, Tần Dạ chỉ biết bộ phận nóng rực của mình được vuốt ve dịu dàng. Cảm giác thoải mái khiến anh không nhận được vừa thở dốc vừa rên khe khẽ, một lát sau, tay Tần Nguyệt rời đi khiến Tần Dạ khó chịu ngược mắt lên, thấy Tần Nguyệt giạng hai chân rộng ra, hai tay đặt trước ngực anh, làm động tác mở rộng bơi trơn.

“Tần Nguyệt...”

“Anh... chờ một chút... chỉ một chút thôi...”

Tần Dạ không dám tin, mở to mắt nhìn từng cử động của Tần Nguyệt... Tần Nguyệt bây giờ muốn...?

Mãi cho đến khi hạ thân căng cứng được bao bọc bởi lối vào nhỏ hẹp ẩm áp thì Tần Dạ mới biết Tần Nguyệt muốn làm gì.

Nghẹn họng trần trối nhìn, anh chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt trắng bệch do đau đớn của cậu.

Mặc dù khuôn mặt tái nhợt khủng khiếp nhưng trên khuôn mặt đẹp trai vẫn hiện ra một chút dịu dàng, hai chân thon dài mở rộng ra ngồi trên người anh, khoe miệng cong lên, chậm rãi ấn hông xuống, bên trong chặt khít bọc lấy vật cứng không hề có khe hở, chỗ ẩm nóng mềm dẻo siết lấy hạ bộ khiến anh không khỏi thổ dốc, cũng không nhịn được nữa mà tóm lấy thắt lưng của cậu, nhẹ nhàng đẩy vào, cho dù đôi mắt của người đàn ông phía trên ướt át sắp rơi nước mắt cũng không làm anh ngừng lại.

“Anh... anh hai...” Tần Nguyệt cúi đầu gọi, hai tay chống trên bụng Tần Dạ, dịch chuyển thắt lưng tiếp nhận sự tiến nhập của anh.

Tần Dạ dường như bình tĩnh mà làm chậm lại tiết tấu, chăm chú nhìn khuôn mặt đau đớn của Tần Nguyệt, vươn một tay ra xoa nắn vuốt ve dục vọng rữ xuống của cậu.

Tần Nguyệt cắn môi, cuối cùng không nhịn được áp lực, khàn giọng rên rỉ.

“Anh... anh... ư...” Tần Nguyệt mím môi, khuôn mặt đỏ như quả gấc, ánh mắt ngập nước nhìn anh trai cậu.

Những ngón tay thon dài của Tần Dạ vẫn chậm rãi xoa bóp dục vọng của Tần Nguyệt, động tác dưới thân ngừng lại. Anh dùng tay còn lại chống trên sofa, cả người từ từ ngồi dậy, có lẽ bởi vì Tần Dạ ngồi dậy, hoặc vì sự vuốt ve của anh, chờ khi Tần Nguyệt ý thức được thì cậu đã mất kiểm soát giữa cổ ra rên rỉ, âm thanh hơi khàn khàn nhuộm đầy tình dục, làm cho người đang ở bên trong cơ thể cậu cảm giác ngọt ngào.

Tần Dạ nhìn cậu. Đôi ngươi sâu thẳm mị hoặc và trong trẻo đó khiến cậu như bị thôi miên. Tần Nguyệt đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, hơn nữa trừu tượng trong xương cốt thoát ra một ngọn lửa rừng rực khiến cậu nóng đến mức phát điên.

Anh nắm lấy bộ phận yếu ớt của cậu từng chút xoa nắn khiến cậu rên rỉ thổ dốc, hai tay siết chặt vai anh, lưu lại vài vết đỏ hồng ở nơi đó, sau đó anh hôn cậu, cậu đáp lại anh, môi lưỡi lại lần nữa dây dưa va chạm không dứt.

Cậu mềm nhũn nằm trên người anh, không biết từ khi nào dục vọng của cậu trỗi dậy làm bản cơ thể anh; phía sau chặt chẽ kẹp lấy nơi đó của anh, không hiểu sao trong lòng cậu có cảm giác kỳ lạ, dường như cảm thấy anh cứ dừng lại ở nơi đó, đáng lẽ cần phải... cần phải... tiếp tục động tác rút ra đẩy vào chứ...?

“Anh... Anh động đi...” Tần Nguyệt ôm lấy anh trai cậu, phía sau đã không còn quá đau đớn, cậu ép hông xuống một chút khiến Tần Dạ phát ra một tiếng rên, đồng thời thổ dốc mãnh liệt.

“Em không đau nữa?” Tần Dạ nhíu mày, vẻ mặt đầy nhần nại và kiểm chế.

“Anh, không sao...” Tần Nguyệt thử tự mình di chuyển vài lần, cảm giác không tồi, không hề đáng sợ như cậu từng nghĩ, chỉ có điều cậu vẫn rất xấu hổ.

Hơi thở của Tần Dạ càng ngày càng nặng nề, anh ôm chặt vòng eo Tần Nguyệt, đổi lại tư thế đè lên người cậu, bắt đầu rút ra tiến vào.

“A... ưm... Anh... anh nhẹ một chút... ư...” Tần Nguyệt chớp mắt, cố xua đi nước đọng trong viên mắt, khuôn mặt thanh tú ửng đỏ nhuộm vẻ dâm mỹ, không chịu nổi mà rên rỉ liên hồi.

Tần Dạ buông thả theo dục vọng của bản thân, rút ra rồi lại đẩy vào làm cho Tần Nguyệt lớn tiếng rên rỉ, nước mắt bắt đầu chảy xuống. Không rõ là từ lúc nào, chỉ dựa vào hoạt động di chuyển lên xuống của anh lại khiến cho dục vọng của cậu ngẩng đầu lên, thẳng tắp căng cứng, thậm chí đầu đỉnh còn chảy ra chất lỏng trong suốt. Tay anh dịu dàng xoa nắn dục vọng căng to hết cỡ của cậu, khoái cảm phát sinh từ cả phía trước và phía sau khiến cậu gần như muốn ngất xỉu, cuối cùng chỉ nhớ là anh bắn dịch thể nóng rực vào trong cơ thể cậu và khuôn mặt tuyệt đẹp đầy dịu dàng của anh.

Ngày hôm sau.

Lúc tỉnh lại, Tần Dạ xoa nhẹ mắt, ánh nắng mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào khiến anh khó chịu. Anh quay đầu thấy khuôn mặt điềm tĩnh của người đàn ông đang say ngủ thì mới nhớ đến chuyện họ vừa làm đêm qua.

Anh làm tình với em trai cùng cha khác mẹ của mình. Hơn nữa cảm giác rất tốt. Không biết khác biệt ở đâu, cũng không biết có gì khác biệt, nhưng anh biết, tình cảm của anh và cậu và tình cảm của anh từng có với người khác khác biệt.

Hai người vẫn đang trần truồng nằm trên giường, Tần Dạ không nhìn được mà dán lại gần người Tần Nguyệt, cảm nhận sự ấm áp khi da thịt thân cận.

Tần Nguyệt mở mắt ra, uể oải nhìn người đàn ông nằm bên cạnh cậu.

“Anh...!” Bỗng chốc cậu mở to mắt, nhìn chằm chằm thân thể rắn chắc của anh, hai gò má đỏ lên, không thể nói thêm lời nào nữa.

Tần Dạ khẽ cười với cậu, cố ý lại gần cắn cổ cậu một chút, lưu lại một vòng răng nhột nhột, “Chào buổi sáng.”

Tần Nguyệt hơi run rẩy cơ thể, “Chào... Chào buổi sáng...”

“A, anh nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện...” Tần Dạ trở mình, áp toàn bộ người lên trên cơ thể Tần Nguyệt, thân thể không một mảnh vải của hai người khăng khít áp vào nhau.

“Nói cái gì?” Tần Nguyệt có chút không thích ứng được mà nghiêng đầu, trốn tránh hơi thở nóng bỏng gần như muốn làm bỏng cậu của Tần Dạ.

“Nói chuyện em yêu anh.” Tần Dạ thẳng thắn nói, đôi đồng tử màu đen nhìn chòng chọc vào Tần Nguyệt.

“Có gì đâu mà nói? Chính là như thế mà.” Tần Nguyệt mất tự nhiên không chịu nhìn thẳng vào mắt Tần Dạ, trong lòng có một chút lo lắng.

Anh trai bây giờ muốn nói cái gì?

Nói anh căn bản không yêu cậu, đêm qua chỉ là nhất thời hồ đồ nên hai người mới lăn đến trên giường sao?

Tần Nguyệt nín thở, hết sức tập trung nghe Tần Dạ nói.

“Anh muốn biết, tại sao em lại yêu anh... Anh với em, đến bây giờ cũng không giống như anh em ruột bình thường, không phải sao?”

“Em không biết đáp án của câu hỏi này. Em chỉ biết là, bất thành linh, ánh mắt của em đã không thể rời khỏi anh, chờ khi em phát hiện em yêu anh thì anh đã biến mất.” Tần Nguyệt giống như than thở, nói ra, một chút đau thương hiện lên trong đáy mắt.

Tình yêu đến một cách bất ngờ, không biết có phải là số mệnh an bài không, chờ khi cậu vất vả phát hiện ra thì anh đã rời đi từ lâu.

“Em... Từ mười năm trước đã...” Em từ mười năm trước đã yêu anh sao?

Tần Dạ nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Tần Nguyệt, không hỏi hết câu nhưng dựa vào thái độ của cậu, anh đã có đáp án của câu hỏi.

“Em biết như thế rất kì quái, nhưng không có cách nào, sau khi anh rời đi mỗi ngày em đều nghĩ đến anh, nhớ anh muốn phát điên, rồi có một đêm, em nằm mơ thấy anh, sau đó em liền hiểu ra, em đã yêu anh rồi.”

“Em mơ thấy gì?” Tần Dạ hỏi.

“Anh sẽ không muốn biết đâu. Nói chung lúc đó tỉnh dậy em phát hiện quần mình ẩm ướt.” Tần Nguyệt vừa xấu hổ vừa phiền muộn nói, vành tai đỏ lên.

Tần Dạ chăm chú nhìn Tần Nguyệt, có một loại cảm giác khó tả xuất hiện.

Cậu nói cậu yêu anh.

Tần Dạ cúi đầu.

Sự im lặng của anh khiến Tần Nguyệt gần như ngạt thở, cậu cắn môi, đang muốn mở miệng nói thì Tần Dạ đã nói, “Anh... chưa từng yêu ai... Nói chính xác hơn thì, anh không biết cách yêu một người...” Anh ngẩng đầu, khuôn mặt điển trai lộ ra một chút ngượng ngùng.

“Anh?”

“Nếu như em đồng ý, anh nghĩ... anh...” Đôi mắt sâu thẳm của Tần Dạ nhìn thẳng vào cậu, đáy mắt tràn đầy quyết tâm và xác định.

“Anh, anh nói thế là thật đúng không... Em không phải đang mơ chứ?” Tần Nguyệt mở to mắt, tỏ vẻ không tin nổi.

“Chúng ta, thử xem thế nào đi.” Tần Dạ bất chợt nở nụ cười.

Trong chớp mắt, Tần Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy rõ ràng hơn bao giờ hết. “Anh, anh không cảm thấy ở cùng một chỗ với em trai là trái với đạo đức sao?” Tần Nguyệt hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

“Không cảm thấy. Hơn nữa đêm qua chúng ta đã...” Vẻ mặt Tần Dạ ám muội, “Anh không phải là người cổ hủ.”

“Anh, anh không biết con người thật sự của em nên mới nói như thế, tính cách thật sự của em hoàn toàn khác với suy nghĩ của anh, như vậy anh có muốn ở cùng một chỗ với em nữa không?” Tần Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Tần Dạ.

“Điều đó không quan trọng. Anh chỉ biết là em thật sự yêu anh.” Vẻ mặt Tần Dạ điềm đạm, anh duỗi cánh tay ôm lấy người đàn ông đang đổ mặt dưới thân.

Tần Nguyệt luôn cảm thấy, quãng thời gian bắt đầu quan hệ yêu đương với anh trai chắc chắn là thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời cậu.

Anh trai đối xử với cậu rất tốt. Rõ ràng anh là người trời sinh tính tình lãnh đạm, nhưng đôi khi vì cậu mà đồ mặt không giống một người đàn ông hai mươi bảy tuổi chút nào hết; rõ ràng là không thích quan tâm đến chuyện của người khác, nhưng anh luôn chú ý đến nhu cầu của cậu. Sau đêm đầu tiên ngày hôm đó, cậu nói với anh cậu muốn sống ở Anh Quốc. Anh trai không nói gì hết nhưng Tần Nguyệt biết khóe miệng anh lên lút cong lên khi cậu không nhìn thấy. Cùng ngày hôm đó, cậu gửi hai lá thư bằng đường hàng không về Đài Loan. Một lá thư từ chức gửi đến bệnh viện, một lá thư khác gửi về nhà, nói rằng cậu muốn nhập cư vào nước Anh.

Suy đi xét lại, Tần Nguyệt quyết định mở một hiệu sách trong thành phố để kiếm tiền. Tất nhiên, quyết định này đã được thảo luận với anh trai.

Tần Dạ lúc đầu cũng khó hiểu, nói, “Anh nhớ em là bác sĩ mà?”

Tần Nguyệt cười cười. Anh, đây là những gì anh không biết về em. Từ trước đến nay em không phải là người tốt, em học y không phải để cứu người. Chỉ là em muốn, một ngày nào đó, khả năng chữa bệnh của em sẽ phát huy công dụng. Sau khi anh mất tích, em sợ anh bị tổn thương gì đó... sợ nhất là anh già cả ốm đau bệnh tật. Bác sĩ là nghề nghiệp gần gũi nhất với mạng sống con người. Cho nên đó là nghề nghiệp thích hợp nhất với em.

“Anh, làm bác sĩ suốt ngày phải ở bệnh viện, em không muốn rời xa anh quá lâu.” Cậu nói, khẽ hôn chóc lên mắt anh.

Tần Dạ vì mí mắt ẩm ướt mà hơi ngượng ngừng nhìn cậu, bên môi không che được sự vui mừng. Cậu đến gần anh, hai người say đắm hôn môi, anh kéo gáy cậu lại, thay đổi góc độ, hôn cậu thật sâu.

Sau đó Tần Nguyệt dùng số tiền còn lại trong tài khoản của mình mua lại một cửa hàng quần áo vừa mới đóng cửa trên một con phố tấp nập, trong vòng một tháng, trang hoàng lại mặt tiền vô cùng nhạt nhẽo của cửa hàng, sử dụng màu sắc sắc sỡ biến nó thành một hiệu sách hiện đại sáng sủa.

Nhìn hiệu sách của mình, Tần Nguyệt không khỏi mỉm cười vui vẻ, Tần Dạ đứng ở bên cạnh thấy nụ cười đó của cậu, trái tim đập thình thịch không ngừng.

Rất nhiều khi anh quên mất rằng Tần Nguyệt thật sự là một người đàn ông vô cùng quyến rũ. Trước đây khi còn là cậu thanh niên cao trung non nớt, Tần Nguyệt thu hút rất nhiều nữ sinh, mà bây giờ khi cậu đã trưởng thành một người đàn ông chín chắn không kém phần gợi cảm, hiển nhiên là sức hấp dẫn càng tăng lên.

Ví dụ như hiện tại, người đi đường đều không tìm được mà nhìn Tần Nguyệt, người si mê có, người hâm mộ có, người đến gần có... Cuối cùng Tần Dạ không chịu nổi, trực tiếp kéo Tần Nguyệt không hiểu cái gì vào trong cửa hiệu.

“Anh?” Tần Nguyệt khó hiểu chớp mắt.

“?” Gãi lông mày.

“Có chuyện gì với anh vậy?” Tần Nguyệt quan tâm hỏi.

“Không có việc gì.”

Tần Dạ không muốn giải thích lý do tức giận vô lý của mình, gơ tay ra kéo Tần Nguyệt ôm vào lòng. Hai cơ thể cao to dán chặt vào một chỗ.

“Anh, anh... không phải là đang... ghen?” Tần Nguyệt suy nghĩ một chút, không dám khẳng định mà nói ra suy đoán của mình.

Anh càng dùng sức siết chặt cậu, im lặng không trả lời.

“Anh...” Tần Nguyệt muốn mở miệng nói nhưng rồi lại thôi.

Anh trai cậu, người cậu yêu từ lâu, ghen tị vì cậu sao? Đây không phải là mơ chứ? Cậu cười ngây ngô trong lòng anh.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-da>